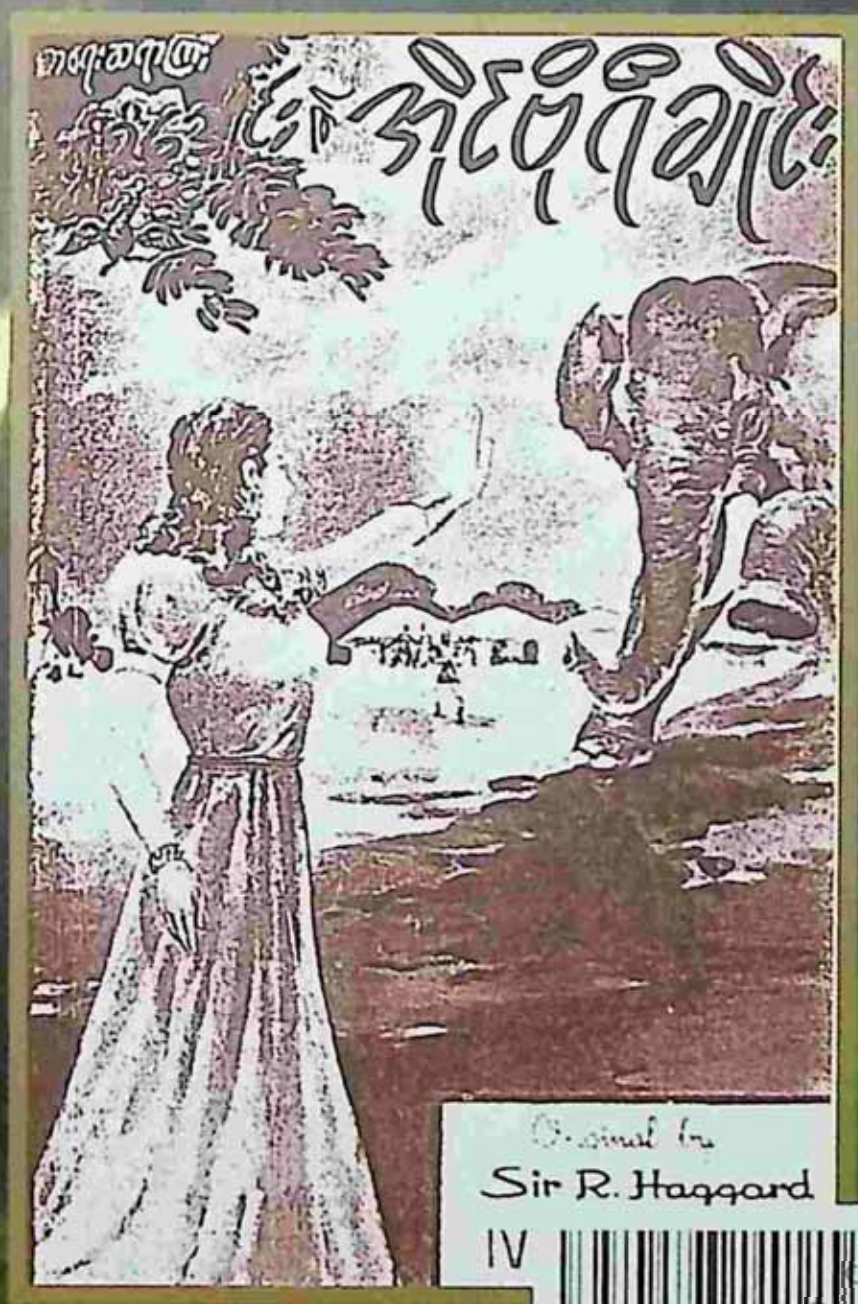

mgvooe.com

ပိုက်ဒါဟဂ္ဂဒ်နှင့် အယ်လီဇဘက်မားတို့မှာ ရင်ဖိုသည်းလှိုက်ဘဝင်ခိုက်အောင်
လန်ဒြန်ခြင်းအလုပ်တွင် ကမ္ဘာထိပ်တန်းတင်ကြသည်
ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးများဖြစ်ကြရုံသာမက
၎င်းတို့၏ ဝတ္ထုများမှာလည်း မြန်မာစာပတ်ပရိသတ်တို့ မြည်းဖူး၍
ခံတွင်းတွေ့ပြီးဖြစ်ကြသည့်အလျောက်၊ ယခုနောက်ဆုံး ပေါ်ထွက်သည့်
အိုင်ဖိုရီချိုင်းလ် ဝတ္ထုသည် မြန်မာခံတွင်းတွေ့ခြင်းအရာတွင်
'နောက်ပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်' ဆိုကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါသတည်း။

ရွှေဥဒေါင်း
၁၉-၁-၅၂

Original by
Sir R. Haggard
IV
SOD0012
2,300.00 KS

အိမ်ပြန်ချိန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၈၉၂၀၈၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၈၀၉၀၇ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးခိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊

သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ

၂၀၀၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် တန်ဖိုး ၂၃၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

H. Rider Haggard, *AKA Henry Rider Haggard*

Born: 22-Jun-1856

Birthplace: West Bradenham Hall, Bradenham, Norfolk, England

Died: 14-May-1925

Location of death: London, England

Cause of death: unspecified

Gender: Male

Race or Ethnicity: White

Sexual orientation: Straight

Occupation: Novelist

Nationality: England

Executive summary: King Solomon's Mines

Father: William Haggard (barrister)

Mother: Ella Doventon Haggard (writer)

Wife: Mariana Louisa Margitson (m. 1880)

Son: (d. 1891)

Brother: Andrew

Brother: Edward

Sister: Eleanora (aka Baroness Albert D'Anethan)

High School: Ipswich Grammar School

mgyc.com

mgyc.com

နိဒါန်း

(Sir Henry Rider Haggard) မှာ ဝတ္ထုစာရေးဆရာကြီးများ အနက် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များတို့ ရှေးဦးစွာ မြီးစမ်း၍ အရသာတွေ့သည်ဟု ဆိုရမည့် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ သူရိယတိုက်မှထုတ်ဝေသည့် ရူပနန္ဒီဝတ္ထုသည် ၎င်းဆရာကြီး၏ (She) ဆိုသောဝတ္ထုမှ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်စွက်ဖက်ရောယှက်ခါကာလဒေသ ပြောင်းရွှေ့စီရင်လိုက်သည့် ဝတ္ထုဖင် ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းဆရာကြီး၏ ဝတ္ထုသွားများသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ ခံတွင်းတွေ့သည်ဟု ရိပ်မိကြသည့်အတိုင်း၊ အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း ထိုဆရာကြီး၏ အခြားဝတ္ထုများကို တိုက်ရိုက်နည်းဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်ဖြစ်ရာ ယခုအခါတွင် ကုန်လုနီးပါးရှိလောက်ပေပြီ။ နောက်ဆုံးပေါ် စာရေးဆရာများအနက် ရှေ့တန်းသို့ အမြင့်ဆုံးရောက်သည်ဟု ဆိုသင့်သည့် သော်တာဆွေကမူ ရိုက်ဒါဟဂ္ဂဒ်၏ဝတ္ထုများအနက်တွင် Ivory Child (အိုင်ဗိုရီချိုင်းလ် ဝတ္ထုသည် အဆန်းကြယ်ဆုံးဖြစ်၍ အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံချက်ပေးဖူး၏။ မဂ္ဂဇင်းတိုဆရာများအနက်တွင် ယခုအချိန်အခါ၌ ခေတ်အစားဆုံးသော “ကလောင်ငယ်” တစ်ချောင်းဖြစ်သည့် အလျောက် ၎င်း၏ထင်မြင်ချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းဖြင့် ဝတ္ထု

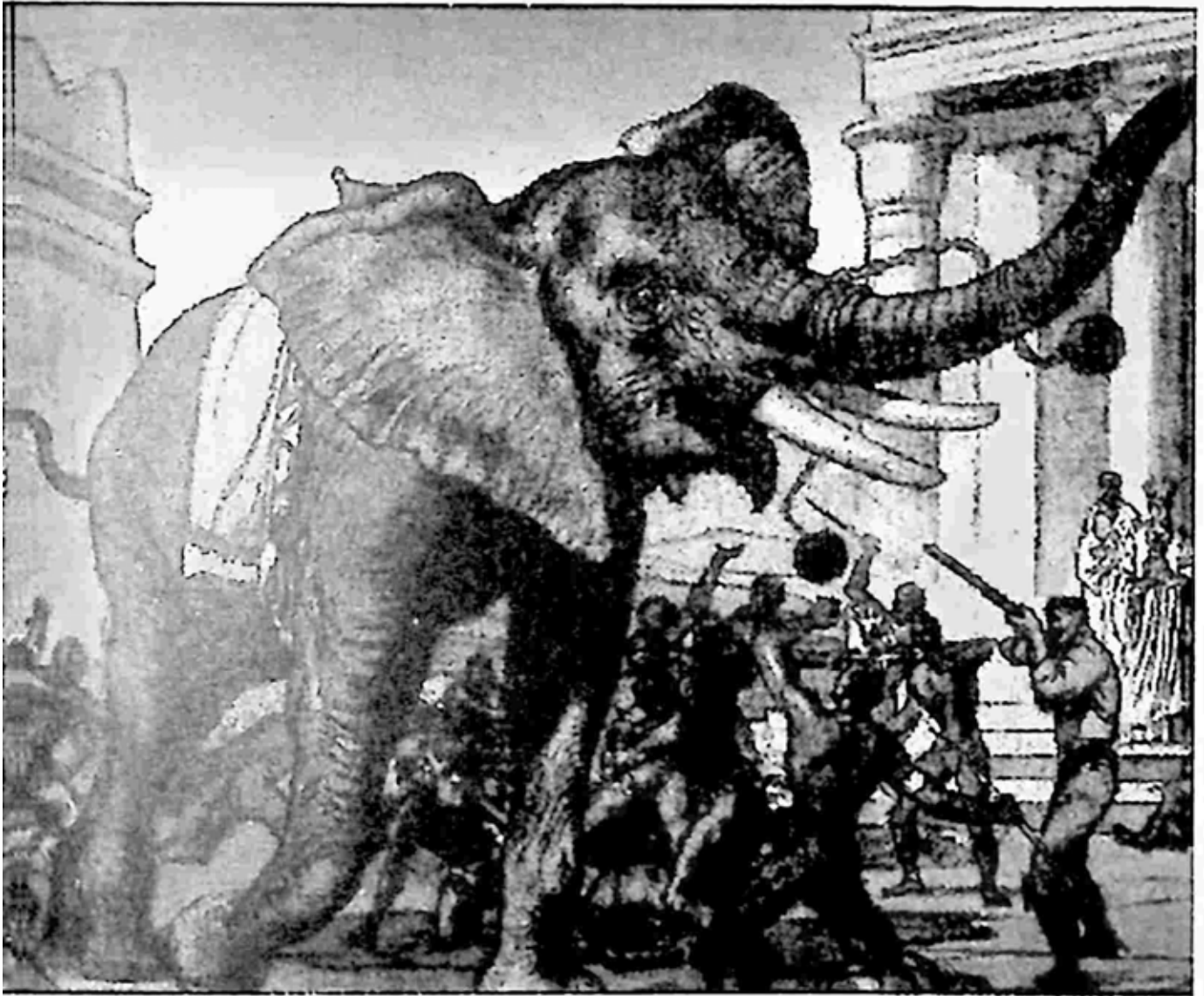
ကိုယ်တိုင်မှာလည်း များစွာ အောင်မြင်တွင်ကျယ်ပြီးမှ ကွယ်ပျောက် သွားခဲ့သည့် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းကို ကြည့်ကြပ်စီမံခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါ ပေသည်။

Ivory Child (အိုင်ဗိုရီချိုင်းလ်) ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပေ။ စာအုပ်များ အလွန်ရှားပါးလှ၍ လို သော စာအုပ်ကို ကံကောင်းမှ ရနိုင်သော ဤခေတ်တွင် ဘီ၊ အေ၊ ဘီ၊ အယ်(လ်)ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက Ivory Child ကို အပျင်းပြေ ဘာသာပြန်ဆိုထားသည်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် သော်တာဆွေတို့က ခေတ် ဝတ္ထုစကားအသုံးအနှုန်းစည်းကမ်းကျနစေခြင်းငှာ ဖြည့်စွက်ချောမော ပြုပြင်စီရင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စင်စစ်အားဖြင့် သုံးဦးစပ် 'ပြန်ဆို ချက်' ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုသင့်ပေသည်။

ရိုက်ဒါဟဂ္ဂဒ်နှင့် အယ်လီဇဘော့ဒ်များတို့မှာ ရင်ဖိုသည်းလှိုက် ဘဝခိုက်အောင် လန့်ဖျပ်ခြင်းအလုပ်တွင် ကမ္ဘာထိပ်တန်းတင်ကြသည့် ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးများဖြစ်ကြရုံသာမက၊ ၎င်းတို့၏ ဝတ္ထုများမှာလည်း မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တို့ မြီးဖူး၍ ခံတွင်းတွေ့ပြီးဖြစ်ကြသည့်အ လျောက်၊ ယခုနောက်ဆုံး ပေါ်ထွက်သည့် Ivory Child (အိုင်ဗိုရီ ချိုင်းလ်) ဝတ္ထုသည် မြန်မာခံတွင်းတွေ့ခြင်းအရာတွင် 'နောက်ပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်' ဆိုကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါသတည်း။

ရွှေဒေါင်း
၁၉-၁-၅၂

mgyoe.com
H. RIDER HAGGARD

The Ivory Child

MACDONALD ILLUSTRATED EDITION

mgyoe.com

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

အယ်လင်၏ စွမ်းရည်

ကျွန်ုပ်အယ်လင်သည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တွင် အထူးဆန်းဆုံးသော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို အားလုံးသောသူများ၏ ဗဟုသုတအလိုငှာ ဤမှတ်စုကို ရေးသားခဲ့ပါကြောင်း။

ကင်ဒါခေါ် အသားစားလူနက်မျိုးများနှင့် စစ်ထိုးခဲ့ခြင်းများ၊ ၎င်းတို့ကိုးကွယ်သော 'ဂျန' ခေါ် ဆင်ပေါက်ကြီး၏ ရန်ကို နှိမ်နင်းခဲ့ခြင်းများမှာ အဘယ်မျှလောက် အသည်းထိတ်ဖွယ်ကောင်း၍ အသက်ဆံဖျား မည်မျှလောက် စွန့်စားခဲ့ရသည်များကို ကျွန်ုပ်၏ ဤမှတ်စုကို ဖတ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိရှိရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များတွင် ဉာဏ်ဖြင့် မတွေးတောနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းခြင်းမှာ ဤလူရိုင်းများ ကိုးကွယ်သော ဆင်ပေါက်ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသတ္တဝါကြီးမှာ ဧကန်စင်စစ် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဆင်ကြီးပင်လော-။ သို့တည်းမဟုတ် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များထက် သာလွန်ပြည့်စုံသော သတ္တဝါတစ်မျိုးပင်လောဟု ခွဲခြား၍ သိရှိရန် လွန်စွာ ခဲယဉ်းပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယတိုင်းဖွား ဂေါတမဘုရား ဟောကြားခဲ့ဖူးသော စာပေများကို ဖတ်ရစဉ် မြေလျှိုး မိုးပျံ့နိုင်သော ဆင်မျိုးများကို ဖတ်ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခုဆင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍ ထူးခြားသော ဉာဏ်၊ စဉ်းလဲသောစိတ်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်ပြီးလျှင် သာမန်တိရစ္ဆာန်တို့နှင့်

လုံးဝမတူ အမှုအရာကွဲပြားသော တကယ့်ဆင်ဆိုး ဆင်ရိုင်းကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ပြင် ယခု ဤမှတ်စုကို ဖတ်သောသူ၏ စိတ်ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ကင်ဒါလူမျိုးတို့၏ ကိုးကွယ်သော အယူဝါဒ၊ အတတ်ပညာများနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးတောဝေဖန်ချက်များကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ ၎င်းလူမျိုးတို့၏ မှော်အတတ်ပညာများမှာ မည်မျှလောက် ထက်မြက်၍၊ မည်မျှလောက် စွမ်းဆောင်နိုင်ပြီးလျှင် မည်မျှလောက် မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း မိမိ၏ စိတ်သဘောအလျောက် ယုံကြည်ခြင်း၊ ပစ်ပယ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်ပါကြောင်း။ ကျွန်ုပ်မှာ စကားအပိုအလိုမပါဘဲ ကျွန်ုပ်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့များကိုသာ ရေးသားပါအံ့။ အကယ်စင်စစ် ထိုမှော်ပညာမှာ ဤလောက၌ ရှိသည်မှန်ပါက ၎င်းတို့၏ အတတ်ပညာမှာ တကယ်စွမ်းပါပေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ဝန်ခံရန် အသင့်ရှိသော်လည်း လုံးဝမှန်ကန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မယူဆပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့ သက်သေခံနမူနာတစ်ခု တင်ပြရမည်ဆိုပါက ကင်ဒါလူမျိုးတို့၏ သာသနာပိုင်ဖြစ်သော ဆင်ရိုင်းကြီး ‘ဂျန’ ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေနိုင်မည်ဟု ထင်မြင်သည့်အတွက် ၎င်းတို့၏ လျှို့ဝှက်ခက်ခဲသော နိုင်ငံသို့ ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ၎င်းဆင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ရင်း “ဟင်” ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်အယ်လင်သည် အာဖရိကတောင်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလံတော်အောက်ရှိ ဒါဘင်မြို့၌ လာရောက်နေထိုင်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာမှာ တောလိုက်ခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း၊ သူတထူးမလုပ်ရဲ မသွားရဲသော ခရီးကန္တာရများကို သွားလိုခြင်းဖြင့် ပြည့်နှက်နေပေရာ အာဖရိကတိုက်ကြီးမှာ ဤကဲ့သို့ သွားလာနေထိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အထူးသင့်လျော်သော ဒေသကြီးပင်ဖြစ်ပေ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျယ်ဆုံးသော သဲကန္တာရ၊ လူသူမရောက် သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသော တောတောင်ဂနိုင်း စိမ့်စမ်းမြိုင်ကြီးများ တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ကြီးများ၊ ထောင်သောင်းမကသော ချောင်းမြောင်း

ကမ်းပါးတို့တွင် မိကျောင်းများ ပျော်ပါးကျက်စားရာဌာနကြီးတို့ဖြင့် ဓေဝေ
 ဆာဆာ တန်ဆာဆင်ထားသော အရပ်ဒေသကြီးပင်ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိ
 အသက်ကို မငဲ့ကွက်သော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မိုက်ရူးရဲလူတစ်စုအဖို့၊ အသင့်လျော်
 ဆုံး၊ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော အရပ်ဒေသကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။
 ဥရောပလူဖြူမျိုးတို့၏ အလံတော်အရိပ်ကျရာ အရပ်မှလွဲ၍ အားလုံးသော
 တိုင်းရင်းသားတို့မှာ သားစိမ်း ငါးစိမ်းစားများဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်မျိုးနှင့်တစ်
 မျိုး စစ်ထိုးခြင်း၊ တိတ်တဆိတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ လူသားစား
 ခြင်း အစရှိသော အလေ့ဝါဒဆိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် အာဖရိက
 တိုက်မှာ ယဉ်ကျေးသောလူမျိုးတို့ ရောက်ပေါက်နေထိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်း
 သော ဒေသကြီးဖြစ်ပါ၍၊ ၎င်းအာဖရိကတိုက်ကြီးကို ကမ္ဘာ၏ အလင်း
 ရောင်မသမ်းဘဲ ရိုင်းချင်တိုင်းရိုင်း၊ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးပြီးလျှင် ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်
 ဆိုးကြီးအဖြစ်ဖြင့် ယခုတိုင် တည်မြဲလျက်ရှိပေသည်။

စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့သည်ကား၊ အလွန်ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းပေ
 ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့အဖို့ ဘာအလုပ်မျှ မရှိသောကြောင့်၊ မြို့၏အစွန်ဖြစ်
 သော ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ထွေရာလေး
 ပါးတို့ကို စိတ်ကူးလျက်ရှိပေသည်။ အနောက်ဘက်တစ်ခွင်ဆီမှ မိုးသားများ
 မှာ အုံ့ဆိုင်းလျက် လေနုအေးကလေးသည် သာယာစွာ တိုက်ခတ်ပြီးနေ
 သည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အမိနိုင်ငံဖြစ်သော ဘီလပ်နိုင်ငံကြီးကို အထူး
 အောက်မေ့သတိရလျက် ရှိပေ၏။

ထိုအခိုက် စာပို့တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်သည် အိမ်၏ခြံတံခါးဝမှ
 ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကိုခေါ်ကာ စာပါလာကြောင်းပြောသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်
 ဝမ်းသာနှင့် လျင်မြန်စွာ စာကို သွားရောက်ယူငင်ပြီး ဖတ်ရှုရာ၊ အင်္ဂလန်
 နိုင်ငံတွင် ကျွန်ုပ်၏ အလွန်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ 'စကု' ထံမှ မိမိသည် မကြာမီ
 'မင်နာ' ခေါ် အပျိုချောကလေးနှင့် လက်ထပ်မည်ဖြစ်၍ အမြန်ဆုံးလာရောက်
 ရန် ဖိတ်ကြားသောစာ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမြောက်၍ မဆုံးနိုင်တော့
 ပါ။ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဆိုသလို ခရီးအလွန်သွားချင်နေသော ကျွန်ုပ်အဖို့
 မှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံးတော့ပါ။ မိမိ၏ ဒေသဖြစ်သော အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့

မရောက်သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ အမြန်ဆုံးသင်္ဘောဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဒေသဖြစ်သော အင်္ဂလန်ပြည်၏ မြေဖြူကမ်းခြေများကို မြင်ရသောအခါ မည်မျှလောက်ပျော်သည်ကို မိမိ၏အရပ်မှ ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာ၍နေပြီး ပြန်လာသူတို့သာ သိပေမည်။

စကုသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြေးနန်းအရ သူနှင့်လက်ထပ်မည့် မစ္စမင်နာ နှင့်အတူ လာရောက်ကြိုဆိုနေကြပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျွန်ုပ်အား သူ၏အိမ်၌တည်းခိုရန် တောင်းပန်သောကြောင့် စကု၏ မိတ်ဆွေဧည့်သည် အဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ရပါတော့သည်။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းများ ကြောင့် မအားတော့ပါ။ ရောက်၍မကြာမီ တစ်နေ့၌ စကုက ကျွန်ုပ်အား သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သော ရင်နယ်ခေါ် မြို့စားကလေး၏ ရဲတိုက်ကြီးကို သွားရောက်လည်ပတ်ရန် အကြံပေးပါသည်။ ၎င်းမြို့စားကလေးနှင့် ရဲတိုက်ကြီးမှာ အထူးသဖြင့် ဘီလပ်တွင် ထင်ရှားသောကြောင့် သွားရောက်လည်ပတ်ရန် သဘောတူညီလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သွားရောက်လည်ပတ်မည့်အကြောင်းကို ကြိုတင်၍သတင်းရထားသည့်အတိုင်း၊ မြို့စားကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တောလိုက်ဝါသနာပါခြင်းကို စကုပြောပြချက်အရ သိပြီးဖြစ်နေ၍ နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိရဲတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောထဲတွင် 'ခါ' ပစ်ရန် ကျွန်ုပ်နှင့် စကုကို ဖိတ်ကြားသည်ကြောင့် နောက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ခပ်စောစောကပင် မြင်းရထားနှင့်ထွက်လာ၍ အလွန်ရှေးကျ၍ ခန့်ညားသော ရဲတိုက်ကြီး၏အဝတွင် ရပ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရထားပေါ်က ဆင်းလျှင် ဆင်းခြင်း ခမ်းနားသပ်ရပ်သော ကတ္တီပါအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ စကု။ ။ “ယခုလာသူဟာ မြို့စားကလေးရဲ့ အမဲလိုက်မုဆိုးဖြစ်တယ်၊ ကောင်းကောင်းသတိထားပြီး စကားပြောပါ”

ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ကျွန်ုပ်ရပ်နေ၏။

အမဲလိုက်မှူး။ ။ “ခင်ဗျား- အယ်လင် ဟုတ်ပါစ” (အသံပြာကြီးဖြင့်
မေးသည်)

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်”

အမဲလိုက်မှူး။ ။ “မြို့စားကြီးက ဒီသေနတ်ကို ခင်ဗျားအား ပေးလိုက်ပါ
တယ်။ (သေနတ်ကိုထုတ်၍ပေးသည်) သို့သော် သတိနှင့်ကိုင်ပါလေ...။
သေနတ်ပြောင်းကို အောက်စိုက်ပြီး ကိုင်ပါ”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအမဲလိုက်မှူး၏ မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြစကားကို
အထူးရွံရှာမိတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မွေးကတည်းက သေနတ်ကိုင်လာသူ
မုဆိုးတစ်ဦးအား သေနတ်ကိုင်ပုံကိုင်နည်း သင်နေခြင်းမှာ အထူးပင် ခံပြင်း
စရာ ကောင်းပေတော့၏။ ဪ... မသိသား ဆိုးရွားလေစွ၊ ထိုအခိုက်
တွင် ရဲတိုက်ကြီး၏ အစွန်းဘက်မှ မြို့စားကလေး ရင်နယ် ရုတ်ချည်း
ပေါ်လာလေ၏။

ရင်နယ်။ ။ “ဂျကင်း... မင်းအလုပ်ကို မင်းလုပ်ပါ၊ ဒီကမိတ်ဆွေတစ်ဦးကို
သေနတ်အကြောင်း ဘာမျှပြောဖို့ရာ မလိုဘူး၊ ခြင်္သေ့တွေ ဆင်တွေ ပစ်နေ
တဲ့သူပဲ”

အမဲလိုက်မှူး။ ။ “အထူးတောင်းပန်ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း ခြင်္သေ့နှင့်
ဆင်ဟာ ဘယ်အခါမှ ကောင်းကင်မပျံပါ၊ ယခု ကောင်းကင်ပျံတဲ့ငှက်ကို
ပစ်တဲ့အခါမှာ ငှက်ပစ်နည်းတတ်မှသာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

ရင်နယ်။ ။ “လျှာမရှည်နဲ့... သွားတော့၊ တောချောက်တဲ့ကောင်တွေ
အမြန်စီစဉ်လိုက်”

ထိုနေ့မှာ မြို့စားကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အထူးပျော်ရွှင်သောနေ့ ဖြစ်
ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်စွမ်းကို မြို့စားကလေးမြင်ရပေပြီ။ ဆယ်ကောင်
ပစ်လျှင် ရှစ်ကောင်မှန်သောလက်မှာ အထူးဖြောင့်သော လက်ဖြစ်ပေသည်။
မြို့စားကလေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖြောင့်ခြင်းကို ချီးမွမ်း၍ မကုန်တော့ပါ။
တောလိုက်ဝါသနာပါသော မြို့စားကလေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ အထူးခင်မင်သော
မိတ်ဆွေဘဝသို့ တစ်နေ့တည်းနှင့်ပင် ရောက်သွားပါတော့သည်။

(စာဖတ်သူတို့ သိသင့်သည့်အတိုင်း မြို့စားကလေး၏ အကြောင်းကို

အနည်းငယ် ဖော်ပြပါအံ့)

မြို့စားကလေး၏ ရုပ်ရည်ရူပကာယမှာ အထူးယောက်ျားပီသပါပေသည်။ ကိုယ်ထည်ကိုယ်ဝါထွားကြိုင်း၍ တည်ကြည်ခန့်ညား၏။ ယောက်ျားတို့၏အင်္ဂါနှင့် အထူးပင် ညီညွတ်၏။ မိန်းမတို့မြင်လျှင် စွဲမက်လောက်အောင် ချောလှ၏။ ကျယ်ဝန်းနက်ပြောင်သော မျက်လုံးကြီးများမှာ ကျက်သရေရှိလှပါပေ၏။ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်၌ အပြေးအလွှား၊ အခုန်အပေါက်၊ ရေကူးလှေလှော်ဘက်တွင် အထူးကျော်ကြားခဲ့၏။ မိဘရိုးရာကို စောင့်ရှောက်၍ အကျင့်သီလနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေမှာလည်း ချမ်းသာပါပေ၏။ မြို့စားကလေးမှာ ဘိလပ်နိုင်ငံတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် လှသော မစ္စဟုံးနှင့် ကြောင်းလမ်းထားသူဖြစ်၍ မစ္စဟုံးမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အထက်တန်းကျသော များမတ်မျိုးမှ ဆင်းသက်လာသူကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အပြောအဆို အယဉ်အကျေးမှာ အထူးဖော်ပြရန် မလိုတော့ပေ။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြို့စားကလေးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည့်အလျောက်၊ မကြာမီအတွင်း မိမိ၏ ဇနီးလောင်း မစ္စဟုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် မိမိနေထိုင်သော ရဲတိုက်သို့ လာရောက်ရန် ကျွန်ုပ်အား ဖိတ်ကြား၏။ မလွဲမကင်းသာသည့်အတိုင်း မစ္စဟုံးတို့ရောက်မည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်လာရောက်ရန် သဘောတူညီလိုက်ရပါတော့၏။ (၇) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မြို့စားကလေး၏ ရထားသည် ကျွန်ုပ်တည်းအိမ်ပေါက်သို့ ရောက်နေ၏။ မစ္စဟုံးရောက်ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်အား အခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး ရထားနှင့် လိုက်သွားရပါတော့သည်။

ရဲတိုက်သို့ရောက်သောအခါ မြို့စားကလေးနှင့် မစ္စဟုံးသားအမိကို မှာ ကျွန်ုပ်၏ အလာကို မျှော်လင့်စောင့်စားကာ ရဲတိုက်ကြီး၏ ခန်းမထဲတွင် ထိုင်လျက် စကားပြောနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား မစ္စဟုံးသည် အထူးမျှော်လင့်နေပေ၏။ ခင်ပွန်းလောင်းက ကျွန်ုပ်၏ နေထိုင်ရာအရပ်နှင့် အလုပ်အကိုင်များကို ပြောထားနှင့်ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာပင်တွေ့လိုသော လက္ခဏာရှိပေသည်။ မစ္စဟုံးမှာ နာမည်ကျော်ကြားသလောက် ရက်ရက်စက်စက်

လှပါပေသည်။ စိုပြေသောအသားမှာ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ပုလဲကြီးနှင့် အထူးပင် ပဏာရလှပေ၏။

မစ္စဟုံး။ ။ “ကျွန်မဖြင့် ရှင့်အကြောင်းကြားကတည်းက တွေ့ချင်လွန်းလို့ တမျှော်တည်း မျှော်နေပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီကမြို့စားကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယခုလိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ရသိရတာ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးနိုင်ပါ”

ရင်နယ်။ ။ “မစ္စဟုံးကဖြင့် ခင်ဗျားအကြောင်းပြောကတည်းက ခင်ဗျားကို အထူးတွေ့ချင်နေတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အာဖရိကတိုက်မှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သူက သိပ်ကြားလိုတာပဲ”

မစ္စဟုံး။ ။ “ဟုတ်တယ်ရှင့်၊ ကျွန်မဟာ အာဖရိကအကြောင်းကို ဘယ်လို စိတ်စွဲနေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ထဲစွဲမယ်ဆိုရင် စွဲလောက်စရာပဲ။ ဒီအာဖရိကနိုင်ငံကြီးဟာ အခြားနိုင်ငံတွေနဲ့မတူတဲ့အချက်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသော်လည်း အာဖရိကကြီးဟာ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး။ ဥပမာ- ဥရောပတိုက်ကြီးရဲ့ နိုင်ငံရေးအရုပ်အထွေးတွေဟာ အာဖရိကတိုက်ဘက်ကို မကူးခဲ့ဘူး။ ကမ္ဘာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ အာဖရိကတိုက်ကို ဥပေက္ခာပြုထားကြတယ်။ ကမ္ဘာရဲ့ကြီးကျယ်တဲ့ ဘာသာတရားကြီးတွေဟာ အာဖရိကတိုက်ကြီးကို မေ့ထားကြတယ်။ ဒီတော့ အာဖရိကတိုက်ကြီးဟာ အမှောင်ဆုံး၊ အောက်တန်းအကျဆုံး၊ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပြည်ကြီးဖြစ်နေတာပေါ့”

မစ္စဟုံး။ ။ “ရှင်ပြောတဲ့အကြောင်းတွေကြောင့် ဒီပြည်ဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အထူးခြားဆုံး၊ အဆန်းကြယ်ဆုံးဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်မဟာ တစ်နေ့နေ့ ဒီပြည်ကြီးကို ရောက်ရမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းနေတာပဲ”

ရင်နယ်။ ။ “မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ဟုံးတို့လို မိန်းမသား နုနုနယ်နယ်တွေနဲ့ ဘယ်တော်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟုံး။ ။ “ကျွန်မဟာ ဘာကြောင့်လည်းမဆိုနိုင်ဘူး၊ အဲဒီဒေသကြီးကိုပဲ သွားချင်စိတ်၊ ခင်မင်တဲ့စိတ်တွေရှိနေတာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအခါဖရိကတိုက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးပင် စကား
 လက်ဆုံဝင်နေကြတော့၏။ မစ္စဟုံးမှာ မည်မျှလောက် ၎င်းပြည်ကြီးစွဲမက်
 သည်ကို ပြော၍မပြနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုပင် မိမိ၏နေရင်း ကိတ်မြို့သို့
 မပြန်မီ မြို့စားကလေး၏ ရဲတိုက်ကြီးတွင် အတူနေရန် တိုက်တွန်းပါတော့
 ၏။ မစ္စဟုံး၏ အာသာဆန္ဒကိုသိသည့်အတိုင်း မြို့စားကလေးကပါ အမျိုး
 မျိုးတောင်းပန်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ မြို့စားကလေးတို့
 နှင့် မပြန်မချင်း အတူနေရန် သဘောတူညီလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၂)

ဟရ နှင့် မရ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ မြို့စားကလေးအိမ်သားတစ်စုနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ချမ်းအေးသောရာသီဖြစ်သည့်အတိုင်း ရဲတိုက်ကြီး၏ လုံရာအခန်းထဲတွင် စပ်မိစပ်ရာထွေရာလေးပါးစကားများ ပြောနေကြရာ၊ မြို့စားကလေး၏ လူယုံတော် တပည့်ရင်း ဆာဖိတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုရှိရာသို့ ရုတ်တရက် လာရောက်ကာ 'ဒီအိမ်မှာ မစ္စတာဖိန်းဆိုတဲ့လူ ရှိပါသလား' ဟု မဆီမဆိုင် လာရောက် မေးမြန်း၏။ မြို့စားကလေးသည် မိမိတပည့်ကို (စူးရှသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်၍) 'မင်းပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဘာမေးတာလဲ-မူးနေသလား' ဟု မေးလိုက်၏။

ဆာဖိတ်။ ။ "မမူးပါဘူးသခင်၊ ယခုဝင်းထဲမှာ အရှေ့နိုင်ငံသားတို့အလေ့ အတိုင်း အဝတ်ဖြူဖြူနဲ့ ပေါင်းထုပ်ကြီးများဆောင်းထားသူ ကုလားဖြူနှစ်ဦး ရောက်နေပါတယ်။ ထိုသူများက ၎င်းအမည်နှင့်တူသူ သခင်အိမ်၌ ယခု တည်းခိုနေကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးက ဒီအမည်မျိုးနှင့်တူသူ ဒီအိမ်မှာမရှိ၊ အိမ်ငင်းအတွင်းမှ ချက်ချင်းထွက်သွားလို့ ပြောသော်လည်း မရှပါ။ ကုလားဖြူများက ဒီလူရှိကြောင်း ဇွတ်အတင်းပြောပြီး မြက်ခင်းပေါ် တွင် ထိုင်စောင့်နေကြပါတယ်"

ရင်နယ်။ ။ "ဒါဖြင့် ဒီကုလားနှစ်ကောင် ချုပ်ထားလိုက်။ ပုလိပ်လည်း အကြောင်းကြားလိုက်။ ဒီကောင်တွေ ငါမွေးထားတဲ့ ခါတွေကို ခိုးရအောင်

လာတာထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခေတ္တဆိုင်းပါဦး။ ဒီကုလားတွေဟာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လိုတယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်၏အမည်ရင်းမှာ ကွာတာမိန်းဖြစ်ပါသည်”

ဆာဖိတ်။ ။ “ဒီကုလားနှစ်ဦးမှာ စုန်းတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးက ထွက်သွားလို့ပြောတော့ ကျွန်တော်မျိုးအိတ်အတွင်းမှ ရှူး-ရှူး-ရှူးရှူး မြည်သံကြီးကြားရပါတယ်။ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ ကျွန်တော်မျိုးအိတ်ထဲမှ မြွေကြီးထွက်လာပြီး ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ထမင်းချက်မိန်းကလေးက သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေပါတယ်။ ရယ်နေသည့်အခိုက်ဧရာမကြွက်ကြီး သူ့ဆံပင်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ မိန်းကလေးမှာ ကြောက်အားပို၍ ငိုနေပါသည်”

ဆာဖိတ်၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံး၊ ဣန္ဒြေကြီးသောမျက်နှာ၊ တုန်ရီသော အသံတို့မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်ရင်နယ်နှစ်ဦးအား မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဆွပေးသကဲ့သို့ရှိသောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ပြိုင်တူအသံထွက်၍ ရယ်မောမိကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရယ်သံကြားရသော မစ္စဟုံးနှင့် အခြားဧည့်သည်မှာ ဘယ့်အတွက်ရယ်ရကြောင်း မေးကြသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ အားလုံး ရယ်မောကြပါတော့သည်။

မစ္စဟုံး။ ။ “ဂျော့ရေ-ဒီကုလားတွေ မျက်လှည့်ဆရာနှင့်တူတယ်၊ အထဲခေါ်ပြီး မျက်လှည့်ပြခိုင်းရရင် မကောင်းဘူးလား”

ရင်နယ်။ ။ “ဟုံး ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ခေါ်တာပေါ့။ ကဲ... ဆာဖိတ်၊ ကုလားတွေ အထဲသွင်းလိုက်”

မကြာမီ ဆာဖိတ်သည် ကုလားနှစ်ဦးကို ခေါ်ကာ ဝင်လာလေ၏။ ဤအခါ၌ ဆာဖိတ်၏ အမူအရာမှာ အထူးပင် ရယ်ဖွယ်ကောင်းတော့၏။ ကုလားနှစ်ဦး၏ ရှေ့မှ ခြေလှမ်းကြိကြိလှမ်းကာ မိမိ၏ အိတ်နှစ်ဖက်ကို မြဲမြဲစွာဆုပ်၍ သုတ်သီးသုတ်ပျာဝင်လာလေ၏။ ဆာဖိတ်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် သွေးများပင်ရှိဟန်မတူတော့ပေ။ “ဟရ-မာရ” ဟု ကတုန်ကယင်အသံဖြင့် အော်ပြီးလျှင် ကပျာကယာ အခန်းတစ်နေရာသို့ သုတ်ခြေတင်တော့၏။

ပထမဝင်လာသူကုလားမှာ အကြီးနှင့်တူ၏။ အရပ်မြင့်၏။ အရှေ့ နိုင်ငံ၏ အရိပ်အရောင်များ တစ်ကိုယ်လုံးလွှမ်းမိုးလျက် မျက်နှာထားကြီး ၏။ ကောက်ချိတ်သောနှာတံ၊ ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်၊ ထက်မြက်သော မျက်လုံးများရှိ၏။ စိတ်ထားတင်းမာ၍ လုပ်မိသောအလုပ်တစ်ခုကို သေ သည့်တိုင်အောင် မလျော့သောစွဲရှိပုံရ၏။ နောက်မှလိုက်လာသော ဒုတိယ လူမှာ အရပ်နိမ့်၏။ ပထမလူထက် အသက်ငယ်ပုံရ၍ သန်မာ၏။ ချိုပြုံး သော မျက်နှာထား၊ တောက်ပြောင်သောမျက်လုံးများနှင့် မုတ်ဆိတ်ကင်းသော မေးစေ့တို့မှာ ထိုသူ၏ ပျော်ရွှင်တတ်သော အတွင်းသဘောကို ထင်ရှားစေ ၏။

၎င်းတို့၏ ဝတ်ပုံစားပုံအသွင်အပြင် အမူအရာမှာ ဆိုမာလီအာရပ် အထက်တန်းစားများနှင့် တူ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရှေ့ရှုလာ ပြီးလျှင် လက်တွင်ပါလာသော ကြိမ်ကွပ်တောင်းများကိုချ၍ ကျွန်ုပ်အား မဟာမေဒင်များဘုရားရှိခိုးသကဲ့သို့ လက်ကိုအပေါ်မြှောက်ကာ ရှေ့သို့ သုံး ကြိမ်ကုန်းပြီး အရိုအသေပြုကြ၏။

၎င်းနောက် အကြီးဖြစ်သူကစ၍ ဟိန္ဒူဘာသာစကားနှင့်ပြောသည် မှာ (ကံအားလျော်စွာ ထိုဘာသာကို အာဖရိကနေစဉ် ကျွန်ုပ် အတော်တတ် ခဲ့၏) “ကျွန်ုပ် ကင်ဒါလူဖြူမျိုးတို့၏ သာသနာပိုင်ဖြစ်သော ဟရသည် အရှင်အား အရိုအသေပြုပါ၏” ၎င်းနောက် အငယ်ဖြစ်သူကဆက်၍ “ကျွန်ုပ် ဂိုဏ်းထောက်ဖြစ်သော မရသည် အရှင်အား နှုတ်ဆက်ပါ၏။ အရှင်အား တွေ့ရန် အလွန်ဝေးသော ခရီးမှ လာခဲ့ကြပါ၏”

၎င်းနောက် သံပြိုင်ဆိုကြသည်ကား၊ “အိုအရှင်၊ အရှင်သည် လူပင် ငယ်သော်လည်း ကြီးကျယ်သောဉာဏ်ရှိပေသည်။ အရှင်၏ ရှုပ်ထွေးသော အတိတ်ကာလနှင့် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ပစ္စုပ္ပန်ကာလသည် မနှိုင်းမ ယှဉ်နိုင်အောင် ကွာခြားပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အရှင်အား ရှာဖွေ နေသည်မှာ ကြာမြင့်လှချေပြီတကား...” ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုနေစဉ် အခန်း အတွင်းရှိ လူအားလုံးမှာ မီးကိုရေနှင့် ငြိမ်းထားသကဲ့သို့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ် ကြပေ။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်ုပ်ထံသို့ အဘယ်ကိစ္စအတွက် လာရောက်ကြသနည်း”
ဟရ။ ။ “ကျွန်ုပ်လာရောက်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ လူမျိုးများအတွက် အရှင်၏
အကူအညီကို တောင်းခံရန်ဖြစ်ပါသည်။ အကူအညီအတွက် အရှင်မှာ
တစ်သက်လုံး သုံးမကုန်၊ စားမကုန်လောက်အောင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း
ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။ ရုပ်တုငယ်၏ ကျွန်များဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့ ကင်ဒါ
လူဖြူမျိုးများသည် အဆမတန် လူအင်အားများပြားလှသော ကင်ဒါလူနက်
မျိုးများနှင့် စစ်ဖြစ်၍ နေကြရပါသည်။ ၎င်းကင်ဒါလူနက်မျိုးများသည်
မကောင်းဆိုးရွားယုတ်မာကြမ်းကြုတ်သော ဝိညာဉ်တစ်ခုကို ကိုးကွယ်ကြ
ပါသည်။ ၎င်းဝိညာဉ်မှာ သာမန်ဆင်များထက် အလွန်ကြီးမားလှသော
ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်တွင် ကိန်းအောင်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများကို မကြာ
ခဏအသက်သွေးခဲ ကောက်ပဲသီးနှံ အဆံအညောက် အတောင့်မကျန် သတ်
ဖြတ်ညှဉ်းဆဲလျက်ရှိပါသည်။ ဆင့်ကိုယ်နှင့် ထိုဝိညာဉ်ကို အရှင်လတ်လတ်
တွေ့ရသူတိုင်း သတ်သော်လည်း သေအောင်သတ်နိုင်သောသူ မပေါ်ပေါက်
ခဲ့သေးပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပညာအတတ်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရာတွင်
ဤဆင်တုဝိညာဉ်ကို အရှင်မှတစ်ပါး နှိမ်နင်းနိုင်သူ မရှိဟု သိရပါသည်။
သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပညာအစွမ်းဖြင့် အရှင်ထံသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုရောက်
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အရှင်သားသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီမည်
ဆိုပါက အရှင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော ပွန်ဂိုလူရိုင်းများနေထိုင်သည့် ရေအိုင်၊
အလယ်ကျွန်းကြီးကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ လာရပါလိမ့်မည်။ အရှင်
မှာ ထိုကန္တာရခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းဖို့မလွယ်ကူသောကြောင့် အရှင်လာ
သောအခါ ၎င်းကန္တာရအစမှ သမင်၊ ပြောင်၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ တွေ့သမျှ ပစ်
ခတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အလာကို စောင့်မျှော်၍နေပါလော့။ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်
တို့ထံသို့ လာရမည်မှာ ဧကန်အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်၏ မျက်နှာသည်
မယုံလေဟန် ပြုံးရယ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ယခုပြောသော စကားကို မြဲမြံစွာ
မှတ်သားပါ။ ရွှေဖြစ်စေ၊ ဆင်စွယ်ဖြစ်စေ၊ အလိုရှိသောအခါ အရှင်လာရ
မည် ဧကန်ဖြစ်ပါသည်။ လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့၏အမည်များကို ရေ
ရွတ်ကာ သဲကန္တာရအစွန်းမှ စောင့်ပါလေ”

ဤကဲ့သို့ အကြီးဖြစ်သူ ဟရပြောဆိုနေစဉ်၊ ဘာမှ စွက်ဖက်၍ မပြောသော မရသည် ဟရ၏ စကားအဆုံး၌ “ဟရ-မရ အမည်များကို ခေါ်ပါလေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂတိစကား မှန်-မမှန် စောင့်၍ ကြည့်ပါတော့” ဟု ပြော၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏ စကားကို ဝေဖန်ခြင်း မပြုနိုင်၊ တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍ မပြောနိုင်ဘဲ တွေ့ဝေမိန်းမော၍ နေမိပေ၏။

ဟရသည် သဒ္ဒါမမှန် ဝါကျမမှန်သော ဖြတ်လမ်းအင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်မှာ “လူကြီး၊ မိန်းမကြီးများ၊ ပိုက်ဆံအများကြီးပေါတယ်နော်။ ကျွန်ုပ်တို့ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ မှော်ဆရာကလေး မျက်လှည့်ပြမယ်၊ ဘာကြည့်မယ်ပြောပါ၊ စားပွဲခုံပေါ်မှာ သစ်ပင်ပေါက်တာပြမယ်နော် ကြည့်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်သို့ မိမိတွင်ပါလာသော တောင်းများဖြင့် အုပ်လိုက်ရာ၊ အခက်အရွက်အစုံဖြင့် သရက်ပင်ကလေးတစ်ပင် စားပွဲအလယ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ၎င်းနောက် တုတ်ချောင်းကလေးများ အလိုလိုကခြင်း။ မရက တကူးကူး အသံပေးလိုက်ရာတွင် ဆာဖိတ်အိတ်တွင်းမှ ဒုတိယမြွေတစ်ကောင် ထွက်လာခြင်း၊ မြွေမှာ စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းကန်ပြားအတွင်းခွေနေစဉ် အလိုအလျောက် မီးလောင်၍ ပျောက်သွားခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြသသေး၏။ ၎င်းနောက် ဟရက “ဒါတွေဟာ လိမ်တယ် ရှိတယ်၊ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်၊ ဒီပြင် မျက်လှည့်ဆရာအများကြီးရှိတယ်နော်၊ အများကြီးပြနိုင်တယ်” ဟု ဆိုနေစဉ် ဟရ၏ မျက်စိသည် ဆာဖိတ်၏ မျက်နှာသို့ စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဟရက “ညီငယ် မရ ဟိုလူကြီး ဘာဖြစ်သလဲ၊ တွန့်လိမ်နေတယ်၊ သွားကူညီပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။ မရသည် နာဖိတ်ရှိရာသို့ သွား၍ ဆာဖိတ်၏ ကျောထဲမှ မြွေနှစ်ကောင် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ၎င်း၏ ဆံပင်အတွင်းမှလည်း ကြွက်တစ်ကောင် ခုန်ချလိုက်ရာ မြင်ရသူ ပရိသတ်မှာ တဟားဟား ရယ်ကြရလေတော့၏။ ဆာဖိတ်ခမျာမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပျော့ခွေလျက် ရှိလေတော့သည်။

ဟရ။ ။ “ဒီလူကို မြွေအများကြီးချစ်တယ်၊ သူ့ဆံပင် ကြွက်မွေးတယ်နော်-

မြွေလာမယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ခါ (ဘင်တုစကားဖြင့်) “အရှင် ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ၊ အရှင်၏ နောင်ရေးကို ကြည့်လိုပါသလား”

ပရိသတ်။ ။ “အယ်လင်၊ သူဘာပြောတာလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်တော့်နောင်ရေးကို အကြည့်ခိုင်းနေပါတယ်”

ပရိသတ်။ ။ “ကြည့်ပါ၊ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကောင်းပြီ ဟရ ကြည့်မယ်၊ ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ”

ဟရသည် မိမိတွင်ပါလာသော သစ်ရွက်ခြောက်များကို ဇလုံကြီး တစ်ခုထဲတွင်ထည့်၍ မီးရှို့ရာ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့များ တစ်ခန်းလုံး ထွက်လာပြီး နောက် မကြာမီ အနံ့များ ပျောက်သွား၍ မီးတောက်များ ငြိမ်းကာ မီးခိုး များအူလျက် ရှိပေတော့၏။

ဟရ။ ။ “အရှင် မီးခိုးများကို ရှုပါ၊ အရှင်နောင်ရေးကို မြင်ပါလိမ့်မည်”

ကျွန်ုပ်သည် ဟရပြောသည့်အတိုင်း ဇလုံပေါ်သို့ ငုံ့၍ရှုရာ မူလ ကဲ့သို့ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့မဟုတ်ဘဲ အော်ဒီကလုံးကဲ့သို့ သင်းပျံ့ပျံ့ရှိပေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှာ ရိတီတီ၊ ပျာတာတာ ဖြစ်လာ၍ ဘာမျှ မမြင်တော့ပါ။ သို့သော် မေ့ဆေးကဲ့သို့ မူးဝေထိုင်းမိုင်းစေသော အငွေ့ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ လှုပ်ရှားထကြွလျက်ရှိ၏။ ခရီးအဝေးအနီး ကိုပင် မေ့လျော့၍ သွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မြင်ရသောအရာများသည် မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားနေသူ မြင်ရသော အရာများကဲ့သို့ တစ်စုနှင့်တစ်စု အပြောင်းအလွဲလျင်မြန်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လဟာပြင်ထဲတွင် အတောင်မပါဘဲ ပျံနေရသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် တိမ်ခိုးတိမ် ငွေ့တွေ ကာဆီးလျက်ရှိ၏။ မကြာမီ အခိုးများပြယ်ကြပြီး အလွန်ဆန်း ကြယ်သော ရှုမျှော်ခင်းပေါ်လာလေပြီ။ တောကြီးအတိ ဝန်းရံလျက်ရှိသော ရေအိုင်ကြီးကို မြင်ရလေပြီ။ အထက်ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးရှိ တိမ်များမှာ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းရေအိုင်ကြီး အရှေ့ဘက်ဝယ် သစ်ပင်မပေါက် ရောက်သော ကုန်းမြင့်ကြီးမှာ တမျှော်တခေါ်ကြီး ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ ၎င်းကုန်းမြင့်ကြီးမှာ ဆင်စွယ်ဆင်ရိုးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ အချို့အရိုး

များမှာ ရေညှိများပင် တက်လျက်ရှိ၏။ အချို့ဆင်စွယ်များမှာ အဖြူရောင် ကွယ်ပျောက်ပြီး အဝါရောင်များပင် ပေါ်ပေါက်လာလေပြီ။ စင်စစ်သော် ကား ကျွန်ုပ်မြင်ရသောအရာမှာ ဆင်သင်္ချိုင်းကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ တစ်နေရာ ၌ နံရိုးကားကားနှင့် သေခါနီးဆင်ကြီးပါတကား၊ အလွန်ကြီးမား၍ ဟိုယိုင် ဒီယိမ်းနှင့် မထိန်းနိုင် မဟန်နိုင်ဖြစ်နေရှာချေပြီ။ ၎င်း၏ နှာမောင်းကြီးကို မလေ့ပြီ။ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လေပြီ။ (ကျွန်ုပ်ကား မကြားရပေ) မကြာမီ ထိုဆင်ရိုင်းကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားလေပြီ။ ဆင်သင်္ချိုင်း ၏ အလယ်၌ကား ကျောက်စရစ်ကုန်းတွေ ရှိနေ၏။ အလို ဘာကောင် ကြီးပါလိမ့်၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေတကား၊ မဲမဲသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု ကျောက်စရစ်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ပေါ်ပေါက်လာလေပြီ။ သေသေချာချာ မြင်ရပြီ။ အလွန်ကြီးသော ဆင်ကြီးပါတကား။ ဤမျှလောက် ကြီးသော ဆင်ကြီး မမြင်ဘူးပေ။ အစွယ်ကြီးတစ်ချောင်းမှာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်လျက် အခြားတစ်ချောင်းမှာ တစ်ဝက်မှ ထက်ပိုင်းကြီးလျက်ရှိ၏။ ၎င်း၏တစ်ကိုယ် လုံးမှာ ထိုးခုတ်ထစ်ဆွထားသော အမာရွတ်များ ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ မျက် လုံးမှာ သွေးကဲ့သို့ နီရဲလှ၏။ နားရွက်ကြီး နှစ်ခုမှာ ထန်းရွက်ကြီးနှစ်ခုကဲ့ သို့ တဖတ်ဖတ်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် ထိုဆင်ကြီးသည် သေခါနီး ဆဲဆဲ ဆင်ကြီးထံသို့ ဒူးတုတ်ခါသွား၍ မိမိ၏အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းဖြင့် သေ ခါနီး ဆင်ကြီးအား ထိုးလိုက်ရာ ဆင်ကြီးမှာ အနည်းငယ် မြောက်ပါသွား ၏။ ထို့နောက် ထန်းလုံးခန့်ရှိသော နှာမောင်းကြီးကိုမြှောက်ကြွကာ အသံ ကုန်ဟစ်လျက် တောထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။ ပျက်ပြယ်လျက်ရှိသော တိမ် ခိုးတိမ်တိုက်များမှာ ထူထဲ၍ လာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်မြင်ရသောအရာများ ကွယ် ပျောက်သွားပြီး ဘာမျှ မမြင်ရတော့ပေ။ မကြာမီ ကျွန်ုပ် သတိပြန်ရလာ လေပြီ။ ကျွန်ုပ်နံ့ဆား၌ ငေးမောကာ ကျွန်ုပ်အားကြည့်နေသော ပရိသတ် များကိုသာ မြင်ရတော့၏။

ပရိသတ်။ ။ “အယ်လင်၊ ဘာတွေမြင်ရသလဲ”

ကျွန်ုပ်က မြင်ရသောအရာများကို ပြောပြရပါတော့သည်။

ဟရ။ ။ “အရှင်ကျေနပ်တယ်နော်၊ ကဲ ကဲ ဘယ်သူကြည့်မလဲ ပြောပါ”

၎င်းနောက် မစ္စဟုံးဘက်သို့လှည့်ကာ “အပုံကြီး လှတယ်နော်။ အစ်မ ကြည့်မလား။ အစ်မမြင်မယ်၊ ဒီပြင်လူ မမြင်ဘူး”

မစ္စဟုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်ကို နာခံလိုသည့်သဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်နေ၏။ သို့သော် မစ္စဟုံး၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များ ကို သိလိုလှ၍ ကျွန်ုပ်က ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

မစ္စဟုံး။ ။ “ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မကြည့်မယ်”

ရင်နယ်။ ။ “စန္ဒာမယ်နှမကလေးနှင့် တော်မယ်မထင်ပါဘူး”

(“စန္ဒာမယ်”ဟု မစ္စဟုံးကို ရင်နယ်က တစ်ခါတစ်ရံခေါ်၏) အကြောင်း သော်ကား မစ္စဟုံး၏လည်ပင်းတွင် လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန်အမှတ်ကလေးပါ သောကြောင့်ပေတည်း။

မစ္စဟုံး။ ။ (ရင်နယ်၏ စကားကို လျစ်လျူရှု၍) “ဟရ-ဒီမှာ မီးခြစ်ရှိ တယ်” မီးခြစ်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ဟရသည် မစ္စဟုံးအား ကျွန်ုပ်ကို အရိုအသေပြုသကဲ့သို့ သုံးကြိမ်သုံးခါ ဦးညွတ်၍ဆေးရွက်သစ်များကို ဇေလုံ တွင်းသို့ထည့်ပြီးလျှင် ယခင်နည်းအတိုင်း မီးရှို့ရာ မီးခိုးများသည် မကြာမီ အူထလာ၏။ ညှိပြောပြောအဆင်းရှိသော မီးခိုးလိပ်ကလေးများကို မစ္စဟုံး သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကာ မတ်တတ်ရပ်ခါ ငေးလျက်ရှိ၏။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် မစ္စဟုံး၏ ပင်ကိုချောရုပ်ရည်အသွင်အပြင်တွင် အလှ ကျက်သရေ ဝေဝေဆာတိုး၍နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ ၎င်းနောက် သာယာ ပျော့ပျောင်းသောအသံဖြင့် “ကျွန်မ ယခုလွန်စွာ ဝေးတဲ့ခရီးကြီးကို သွားနေ ပါပြီ။ ကျဉ်းမြောင်း၍ ကျောက်အတိပြီးသော အဆောက်အအုံထဲမှာ ရောက် နေပါတယ်။ နေရာက တယ်မှောင်ပါလား။ ကျွန်မရှေ့မှာ အလွန်ချောမွေ့စွာ ဆင်စွယ်နဲ့ထုထားတဲ့ ကလေးရုပ်ကလေးရှိတယ်။ ဟော အဲဒီအရုပ်ကလေး အသက်ရှင်လာပြီ။ ကျွန်မကိုပြုံးပြုံးနှုတ်ဆက်နေကယ်။ သူ့လည်ပင်းမှာ နီနီ ရဲရဲသန္တာဆွဲကြိုးကြိုး လှလိုက်တာပါကလား။ ဟင် အရုပ်ကလေးက ဆွဲကြိုး ကိုဖြုတ်နေပြီ။ ဟော ကျွန်မဆီ လက်လှမ်းနေပြီ။ ကျွန်မကို လည်ဆွဲကြိုး လှမ်းပေးနေတယ်။ ကျွန်မလည်ပင်းမှာ စွပ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်မကို ကုလားထိုင် တစ်ခုလက်ညှိုးထိုးပြနေတယ်။ သူပြတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီ”

မစ္စဟုံး၏ ပြောပြချက်များကို ဟရသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိ၏။ သူ၏မျက်နှာထားမှာ ပြုံးရွှင်စွာ အလွန်ကျေနပ် လျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ မစ္စဟုံး၏ ပြောပြချက်များ ကို ဘာသာပြန်ရန် တောင်းပန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟုံးပြောသည့်အတိုင်း ဘာသာပြန်၍ပြောပြရာ ဟရ ၏ နက်မှောင်သောမျက်လုံးများမှ အရောင်များ တလက်လက် တောက် ပြောင်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ၎င်းနောက် မရသို့ တီးတိုးပြောသံကြားလိုက် ရသည်မှာ “ငါတို့ကိုးကွယ်အားထားရာဖြစ်သော ရုပ်တုသည် မိမိအား ပြုစု စောင့်ရှောက်မည့် မိန်းမမြတ်ကို ရွေးချယ်လက်ခံတော်မူလေပြီ။ ကင်ဒါ လူဖြူမျိုးတို့၏ ဘုရားသခင်၏အသံတော်သည် တိတ်ဆိတ်နေရသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ယခုမှစ၍ အသစ်တစ်ဖန် ထိုအသံတော် ထွက်ပေါ်လာပေ တော့မည်” ဤကဲ့သို့ တီးတိုးပြောဆိုတာ ဟရနှင့် မရသည် မစ္စဟုံး၏ ခြေကို ဦးတိုက်လျက် သုံးကြိမ်သုံးခါ အရိုအသေပြုကြလေ၏။ ငြိမ်သက် လျက်ရှိသော ပရိသတ်မှာ ကျွတ်စိကျွတ်စိဖြစ်ကာ ဆူညံသွားလေတော့၏။ ရင်နယ်။ ။ “ဘယ်လောက်ရယ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့အိပ်မက်လဲ။ ဆင်စွယ်ရုပ်က ဟုံးကို ပုတီးပေးသတဲ့။ ဟာ ဟာ ဟာ ဟာ၊ ကဲ-ကဲ မျက်လှည့်ပြီးပြီမဟုတ် လား-အယ်လင်၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေကို အဖိုးအခဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မေးပါ”

ဟရ။ ။ “အဖိုးအခယူတယ်နော် မကောင်းဘူး။ လူကြီးအားလုံး ဟရ- မရ အားကြီးကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒီမှာ ဟရသိချင်တာ သိရတယ်။ အားကြီး ဝမ်းသာတယ်”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ဘင်တုဘာသာဖြင့် “အရှင် ၏ မျက်မြင်အတိုင်း တစ်နေ့၌ ‘ဂျန’ နှင့် အရှင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အရှင်လာ သည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်မျှော်နေပါမည်။ အရှင်နှင့် အလှဘုရင်သခင် မကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ဦးညွှတ်ပါ၏။ နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ကလေးသူငယ် ရုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကောက်ပဲ သီးနှံအတွက် လုံလောက်သော မိုးရေကို ပေးပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ဘေး

ဥပါဒ်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား စားစရာအစာ ပေးတော်မူပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျန်းမာမှုကို စောင့်ရှောက်တော်မူပေး၏။ ဘုရားသခင်၏ ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်တို့က အရှင်နှင့် အားလုံးသော အိမ်သားတစ်စုအား မေတ္တာရေ သွန်းလောင်းခဲ့ပါ၏။ ဤသို့ပြောပြီးလျှင် အားလုံးကို ဦးညွှတ်ကာ ကုလားဖြူနှစ်ဦးသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

ရင်နယ်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည့်အတွက် ထိုကုလားနှစ်ဦးနောက်သို့ ကျွန်ုပ်လိုက်သွား၏။ အပြင်ဥယျာဉ်တွင်းဝယ် ရာသီဥတုသည် လွန်စွာအေးလှ၏။ ဆောင်းရာသီလေဝှေ့ခံရသော သစ်ပင်ကြီးများမှာ ညည်းတွားနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ယခုပြတာတွေဟာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိပါသလဲ”
 ဟရ။ ။ “ဤမေးခွန်းကို ‘ဂျန’ ဆင်ဆိုးနှင့်တွေ့သောအခါ အရှင်မေးပါလော့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်မှ ဝေးလံသောအရပ်သို့လာကာ ကျွန်ုပ်တို့သိလိုသောအချက်များကို ဖြေဆိုနိုင်သူအား ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခု ထိုသူအား ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧရာခေး၊ မရဏ ဘေးတို့ကို အောင်မြင်တော်မူ၍ လောက၏ ကောင်းသောမင်္ဂလာစုဝေးရာ ဖြစ်သော ရုပ်တုအား ကိုးကွယ်ပါသည်။ ၎င်းရုပ်တု၏ လျှာတော်မှာ ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်သက်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် ယနေ့ည ထိုပျောက်ကွယ်သွားသော အသံတော်မှာ ပြန်၍ပေါ်လာလေပြီ။ နောက်ထပ် မသိချင်ပါနှင့်အရှင်၊ အရှင်ကိုယ်တိုင် အားလုံးသိဖို့ရက် မကြာတော့ပါ။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သင်တို့ယနေ့ည ဘယ်ကို သွားကြမလဲ”
 ဟရ။ ။ “နေပြည်တော်ဖြစ်တဲ့ လန်ဒန်ကို သွားပါမယ်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့ အာဖရိကကို သွားပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှုတ်နှင့်စားသော လူလိမ်မျိုးမဟုတ်ပါ။ အရှင်ပြန်ပေတော့၊ အအေးမိပါလိမ့်မည်။ မပြန်မီ ရုပ်တု၏ လက်ဆောင်တော်ကလေးကို မြို့စားကတော်လောင်းလက်ထပ်ပွဲအတွက် ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်ပါသည်။”

ဤကဲ့သို့ ပြောဆို၍ဟရသည် ကျွန်ုပ်၏ အိတ်တွင်းသို့ ဖြူဖြူအထုပ်ငယ်ကလေးကို ဇွတ်ထည့်သွင်းကာ မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ။

တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်ခန်းသို့ပြန်လာ၍ ဟရပေးသော အထုပ်ငယ်ကို မစွဟုံးသို့ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ပေးအပ်လိုက်၏။

ရင်နယ်။ ။ “အယ်လင်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပါစေ”

မစွဟုံး။ ။ “ဂျော့ရေ ဒီအထုပ်ကိုတော့ နှမလေးပေးတဲ့လက်ဆောင်မို့ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ချင်တယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်အဝတ်ကိုဖြေလိုက်ရာ အလွန် လှပယဉ်ကျေး ဟင်္သာပဒါးသွေးကဲ့သို့ နီထွေးသော သန္တာလည်ဆွဲကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ဟုံး။ ။ “ဒီလည်ဆွဲဟာ ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ ကလေးကလေးကပေးတဲ့ လည်ဆွဲနဲ့တစ်ထေရာတည်းပဲ” ဟုပြောကာ ထိုသန္တာလည်ဆွဲကို အလွန်နှစ် သက်သောအမူအရာဖြင့် မစွဟုံးသည် လည်ပင်းသို့ စွပ်လိုက်လေသတည်း။

mgyc.com

mgyc.com

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၃)

မကောင်းသောအကြံ

ထိုနေ့ညအဖို့၌ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပေ။ ဟရ၏ ဆေး
 ငွေများကို ရှုထားမိ၍ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုနေ့အဖို့ တွေ့ခဲ့သော
 အဖြစ်အပျက်များ၏ ထူးဆန်းခြင်းကြောင့်ပေလော ခွဲခြား၍ မသိနိုင်တော့
 ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မရတိုင်း ထွေရာလေးပါးကို တွေးတောနေမိတော့၏။
 ဟရတို့ကိုးကွယ်သော ရုပ်တုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အမျိုးမျိုးတွေး
 တောနေမိ၏။ ၎င်းတို့၏ ဘာသာနှင့် ဆင်တူရိုးမှားရှိသော အယူဝါဒတစ်ခု
 သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်လောက်က အီဂျစ်ပြည်တွင် ထွန်းကား
 ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုဘုရားငယ်ကို အီဂျစ်လူမျိုးများ ကိုးကွယ်၍ အစောင့်
 အရှောက်အလုပ်အကျွေး ဘုန်းတော်ကြီးတစ်သောင်းထားပေ၏။ ထိုရုပ်တု
 ၏ မွေးမိခင်မှာ အိုင်ဇစ်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ကိုယ်စား လခြမ်းသဏ္ဍာန်ကို ထိုစဉ်က
 လူများ ကိုးကွယ်ကြ၏။ မစ္စဟုံး၏လည်ပင်းမှာ လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန်အမှတ်
 အသားပါရှိနေ၏။ သို့သော် မစ္စဟုံးနှင့် ထိုနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်က
 ပေါ်ခဲ့သော အိုင်ဇစ်နှင့် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဆက်စပ်၍မရနိုင်ပေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် ငိုက်မျဉ်းလာ၏။ ရဲတိုက်နာရီ
 ကြီးမှ အသံဆိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို နှောင့်ယှက်လေတော့
 သည်။ တဖြည်းဖြည်း အရှေ့ဘက်တစ်ခွင်မှ နီရောင်ပြေး၍ လာလေပြီ။
 ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်၍မရတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ အလွန်လေးလှ၍ မစ္စဟုံး

အတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာလေ၏။ ဤစိုးရိမ်ချက်မှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ အလွန်ပြင်းထန်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာထဲ၌ မနေနိုင်တော့ဘဲ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ ရဲတိုက်ကြီး၏အတွင်း လူသွားလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ရတော့၏။ မစ္စဟုံးအိပ်သောအခန်းကို ကျွန်ုပ်သိနှင့်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်အိပ်သောအခန်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းရှိ၍ မနီးမဝေးတွင် ဖြစ်၏။ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အိပ်မောကျ၍ အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ကျွန်ုပ်၏အခန်းဝတွင် ၁၅ မိနစ်ခန့် ရပ်နေဆဲတွင် မစ္စဟုံးအခန်းဘက်ဆီမှ ဖြည်းညင်းစွာ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရ၏။ အနောက်ဘက်တွင် လမင်းဝင်လုဆဲဆဲ မှေးမှိန်သော အရောင်ကလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဖျန်းလျက်ရှိရာ၊ မစ္စဟုံး၏ တစ်ကိုယ်လုံး စောင်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသောသဏ္ဍာန်သည် အခန်းပေါက်မှ ပေါ်လာလေ၏။ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော သန္တာလည်ဆွဲကြီးမှာ လ၏အရောင်ဖြင့် တောက်ပြောင်လျက်ရှိတော့၏။ မစ္စဟုံးမှာ အိပ်ရင်းလမ်းလျှောက်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။ တစ္ဆေကဲ့သို့ ခြေသံမကြားရဘဲ မစ္စဟုံးသည် ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးမှ ဖြည်းဖြည်းဆင်းလာနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေ၏။ ခြေသံမကြားစေဘဲ မစ္စဟုံးနောက်မှ လိုက်ရာ၊ မစ္စဟုံးသည် အောက်ထပ်ရှိတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဥယျာဉ်၏ တစ်ဘက်မှ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးနှင့် ထူထပ်သော ချုံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ၎င်းချုံတန်းနောက်ဘက်တွင် ရထားလမ်းရှိ၏။ မစ္စဟုံးသည် ရထားလမ်းဘက်ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ ညှို့ဓာတ်မိသည့်သဖွယ် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ သွက်သွက်ကြီးလျှောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်များ၏ မှောင်ရိပ်၌ခိုကာ မစ္စဟုံးသွားရာသို့ လိုက်သွား၏။ မကြာမီ မစ္စဟုံးသည် တစ်ကိုယ်လုံးအဝတ်ဖြူကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသော ကုလားဖြူနှစ်ဦး ရှေ့တွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ရပ်နေ၏။

မနီးမဝေးတွင် အလုံရထားတစ်စီးရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားဖြူများမှာ အခြားသူမဟုတ် ယမန်နေ့က တွေ့ခဲ့ရ

သော ဟရနှင့် မရပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ တစ်ရှိန်ထိုးခုန်ထွက်ကာ ကုလားဖြူ နှစ်ဦးနှင့် မစ္စဟုံးအကြားသို့ ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှစ်လုံးပြူးမှာ ကုလား ဖြူနှစ်ဦးအား ချိန်လျက်ရှိ၏။

သုံးဦးသား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြပေ။ သုံးဦးစလုံး မစ္စဟုံး နိုးကြားမည်ကို စိုးရိမ်နေကြ၏။ ထို့နောက် ဟရနှင့် မရတို့သည် ခါးကုန်း ကာ ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပြုလျက် “ဒီတစ်ခါတော့ အရှင်က အကြံဦး ပေသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် မည်သူက အကြံသာမည်ဆိုတာ ကြည့် သေးတာပေါ့။ မစ္စဟုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ မစ္စဟုံး၏ လည်ပင်း တွင်ရှိသော လခြမ်းကလေးက သက်သေခံတံဆိပ်ကလေးဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စ ဟုံး၏ သောတအိမ်မှာ သူငယ်ဘုရား၏ ခေါ်သံကို ကြားလျက်ရှိချေပြီ။ တစ်နေ့ ထိုအသံကို နာခံရမည်မှာ မလွဲပါ” ဟုဆိုကာ ဟရနှင့်မရတို့သည် ချက်ချင်း ရထားပေါ်သို့တက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မစ္စဟုံးမှာ အိပ်ပျော်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ လက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာဆွဲ ကာ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟုံးအား လာလမ်းအတိုင်းခေါ်ခဲ့၏။ အိပ်ရာက မနိုး ချေ။ မစ္စဟုံး၏ အိပ်ခန်းတိုင်အောင် ပို့ခဲ့၍ အခန်းတံခါးကို ကျွန်ုပ်ကိုပတ်တိုင် ပိတ်ပြီးနောက် ဘာလုပ်ရမည်ကိုမသိဘဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

မြို့စားကလေးအား အဖြစ်အပျက်အားလုံး ပြန်ပြောရမည်မှာ ကျွန်ုပ် ၏ ဝတ္တရားပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် မြို့စားကလေးအိပ်သောအခန်းကို မသိ သည့်အတွက် အကြံအိုက်လျက်ရှိ၏။ မကြာမီ ရင်နယ်၏ တပည့် ဆာဖိတ် ကိုသတိရ၍ ဆာဖိတ်အိပ်သောအခန်းကို ကျွန်တော်သိသည်နှင့် ဆာဖိတ် အခန်းသို့သွားပြီးလျှင် တံခါးခေါက်၍နိုး၏။

အတွင်းမှ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် “ဘယ်သူလဲ”
“ငါပါကွ”
“ငါပါကွဆိုလို့ မပြီးဘူး၊ ဟရတို့ မရတို့ဖြစ်နိုင်တယ်”
“အယ်လင်ပါကွ”
“အယ်လင်လည်းမလိုချင်ဘူး - သွား”

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် တံခါးကို ခြေနှင့်ကန်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်လာလေ၏။

“အလိုဘုရားသခင်- ခင်ဗျားဒီအချိန်ကြီးဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဝတ်လို့ စားလို့ပါကလား။ လက်ထဲကသေနတ်ကြီးလား၊ မြွေကြီးလား” ဟုဆိုကာ ဆာဖိတ်သည် အလန်တကြားထဲ၍ ခုန်လေ၏။ ညဝတ်သောအင်္ကျီဖြူရှည်ကြီးဖြင့် ဆာဖိတ်၏ အပြုအမူမှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ဆာဖိတ်။ ။ “ခင်ဗျားအယ်လင်မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရှော်နဲ့ သင်္ချိုင်းကထလာတဲ့ လူသေနဲ့တူလှတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးမျက်စိထဲမှာမြင်နေတဲ့ ဟောရန်တို့ ဆေတန်တို့ဖြစ်နေမလား။ ချမ်းလိုက်တာကလည်း လွန်ပါရောလား။ စောင်တောင်မှ မခြံရဘူး။ ဟိုစုန်းနှစ်ကောင်က ပြုစားပြီး စောင်ထဲ မြွေတွေထည့်ထားခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား”

ဆာဖိတ်၏ ခုတင်ခြေရင်းရှိ အင်္ကျီချိတ်တွင် ဆာဖိတ် ယမန်နေ့ ညနေက ဝတ်သော အင်္ကျီရှည်ကြီးမှာလည်း အိတ်ထောင်များ ပြောင်းပြန် လှန်ကာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေလေ၏။

ဆာဖိတ်။ ။ “နှမြောလိုက်လေနော်၊ ဒီအင်္ကျီအသစ်ကြီးဟာ ချက်ချင်း မြွေသိုက်ကြီးဖြစ်သွားတာပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အရေးထဲ အရာပေါ်မနေစမ်းနဲ့ဆာဖိတ်ရာ၊ ငါ့ကို မင့်ဆရာနေတဲ့ အခန်းလိုက်ပြစမ်းပါ”

ဆာဖိတ်။ ။ “ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီဟောရန်နဲ့ ဆေတန်တို့ နှောင့်ယှက်ပြန်ပြီထင်တယ်။ လိုက်ပို့ရန် အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။ သို့သော် တစ်ခုတောင်းပန်လိုတာက ခင်ဗျားမှာ မြွေတွေပါလာရင် ခေါ်မလာပါနဲ့။ မြွေနဲ့ကျွန်တော် ဓာတ်မတည့်ဘူးလို့ အဟောရှိထားလို့ပါ” မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရင်နယ်နေသောအခန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ရင်နယ်။ ။ “အချိန်မတော်ကြီး ဘာကိစ္စလဲ အယ်လင်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များ ပြန်ပြောရ၏။

ရင်နယ်။ ။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ ခင်ဗျားဉာဏ်နဲ့ ခင်ဗျားသတ္တိကြောင့် ကျွန်တော့်ရည်းစား ဘေးမတွေ့ရပေတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျေးဇူးတင်တာနောက်ထားပါဦး။ ယခုဘာလုပ်ကြမလဲ”
ရင်နယ်။ ။ “ကျွန်တော်တို့အောက်ဆင်းကြည့်ကြဦးစို့”

အောက်သို့ဆင်း၍ မစ္စဟုံးနှင့် ဟရတို့တွေ့ကြသောနေရာသို့ ရောက်
ကြလေ၏။ မစ္စဟုံးအိပ်ခန်းတွင်စီးသော ဖိနပ်ရာကလေးများမှာ ယခုတိုင်
ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသေး၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေရာနှင့် ကုလားဖြူနှစ်ဦးတို့၏
ခြေရာများမှာလည်း ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပေသေး၏။ ရထားဘီးရာနှင့် မြင်းခွာ
ရာများလည်း အထင်အရှားတွေ့ရသေး၏။ မနီးမဝေး၌ ဆာဖိတ်သည် ဖြူ
သောအဝတ်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဆာဖိတ်
သည် ဦးထုပ်ကို မ၊ လိုက်သောအခါ ငယ်သံပါအောင်အော်၍ အဝတ်ဦး
ထုပ်ကိုလည်း ချလိုက်၏။ အဝတ်ဦးထုပ်အောက်တွင် ပါးပြင်းထောင်နေ
သော မြွေတစ်ကောင်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုနံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟုံး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရာ
မစ္စဟုံးမှာ ဘာမျှအခြေအနေမပြောင်းဘဲ အိပ်ရေးပျက်သည့် အမူအရာကိုသာ
တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “မစ္စဟုံး ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ရဲ့လား”
မစ္စဟုံး။ ။ “အိပ်လို့တော့ ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်လို
လို ဘာလိုလိုနဲ့ ဘာမှလည်း မမှတ်မိဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် စကုနှင့် ဇနီးလောင်းတို့သည် မြင်းရထားဖြင့် ရောက်
လာကြ၏။ ထိုနေ့က မြို့စားကလေး၏ ရဲတိုက်၌ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးပိတ်
နေရသောနေ့ဖြစ်လေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာများ စားသောက်
ပြီးကာ ရင်နယ်နှင့်တကွ တစ်အိမ်သားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “မြို့စားကလေးတို့ အာဖရိက လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အိမ်
မှာ အစဉ်လက်ခံကျွေးမွေးရန် အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

ရင်နယ်။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လာဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်
အလုပ်နဲ့ဆိုရင် အလည်လာဖို့အချိန်ရမယ်မထင်ပါ။ အယ်လင်နဲ့ကျုပ် တွေ
ရတာ မကြာသေးသော်လည်း တစ်သက်လုံးကတွေ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေလို့ပဲ ထင်
ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘီလပ်ကို တစ်ခါတစ်ခေါက် လာရောက်မယ်ဆိုရင်

ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ ခင်ဗျားအိမ်ကဲ့သို့ သဘောထားပါ။ ကျွန်တော်လက်ထပ် ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်ရဲ့မိန်းမဟာလည်း လူဂုဏ်ထံအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး ခရီးသွားရန် အချိန်ရှိမယ်မထင်ပါ။”

၎င်းနောက် ရင်နယ်သည် ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် “အယ် လင် ယခုတွေ့ကြုံရတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ တကယ်အရေးလုပ်လောက်အောင် အရေးကြီးတယ်လို့ ခင်ဗျားမထင်ဘူးမဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်ထင်မြင်ချက်တော့ မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဇနီး လောင်းကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံစေချင်ဘူးဗျာ။ ကုလားဖြူ နှစ်ယောက်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ်ခိုးမယ်ထင်တာပဲ။ အရှေ့နိုင်ငံလူမျိုးတွေ ဟာ အချိန်ကို ပဓာနမထားဘဲ အလုပ်အောင်မြင်မှုကိုသာ ကြည့်တတ်ကြ တယ်။ ယနေ့ပဲ ကြံစည်မယ်၊ နောက်အတော်ကြာမှ ကြံစည်မယ်ဆိုတာ မပြောတတ်အောင် ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့လည်ပင်းက လခြမ်းအမှတ် ကလေးဟာ သူတို့နှစ်ဦးကို အထူးစွဲမက်စေတာပဲ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အလွန်ဆန်းကြယ်တယ်။ ရုပ်နာမ်ပြောင်းလွှဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သံသရာ ထဲမယ် အဖြစ်အမျိုးမျိုး၊ ဘဝအမျိုးမျိုးနဲ့ တဝဲလည်လည်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့အယူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော်လည်း တချို့အယူ ဝါဒမှာတော့ ဒီသဘောတရားဟာ အလွန်မှန်တယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီလောကဓာတ်ကြီးမှာ အလွန်စဉ်းစားရခက်တဲ့ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပြဿနာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အတ္တစွဲ ငါစွဲ တွေရှိနေတယ်။ အမှန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြုပြင် ချင်တိုင်းပြုပြင်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလောကဓာတ်တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့သဘာဝတရားကြီးက ပြုပြင်ဖန်တီးသမျှ ကျွန်တော်ကို ခံနေရတာပဲ။”

ရင်နယ်။ ။ “ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်တော်အကုန်လုံး နားမလည်သော် လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တော်တော် တုန်လှုပ်တာပဲ။”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ခွဲခွာခဲ့ကြလေ၏။

မစွဟုံးနှင့်ကျွန်ုပ် စကားရှည်ရှည်မပြောတော့ပါ။

မစ္စဟုံး။ ။ “ရှင်နဲ့ အတူတူနေရတဲ့အခိုက်အတန့်ကလေးဟာ ဘာကြောင့်လည်းမဆိုနိုင်ဘူး။ ကျွန်မသိပ်ပျော်တာပဲ။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ကျွန်မ စိတ်တူသဘောတူသူတစ်ယောက်ကလွဲရင် ရှင်တစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ နောက်တစ်ခါတွေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာ ယခုလို လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုဘဝမျိုးမဟုတ်တော့ဘူးနော်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “နောက်တစ်ခါတွေ့ဖို့ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပါတယ်။ မစ္စဟုံးတို့ရဲ့ အနေအထိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်အနေအထိုင်ဟာ မိုးနဲ့မြေကြီးလို ကွာခြားနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေအထိုင်ဟာ အလွန်ဝေးကွာ၍ ကြမ်းတမ်းတဲ့အရပ်မှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့အလုပ်အကိုင်ဖြစ်ပါတယ်”

မစ္စဟုံး။ ။ “တွေ့ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေကို ယမန်နေ့က အငွေ့ရှူစဉ်ကပဲ သိပါတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးခွဲခွာကြပြီး ဆာဖိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏အပေါ်အကျိုးကို လာပေးလေ၏။

ဆာဖိတ်။ ။ “ကျွန်တော်အားလုံးမေ့နေပေမယ့်၊ ခင်ဗျားရယ် ဟေရန်ရယ်၊ မြွေတွေရယ် မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအကောင်နဲ့ မြွေတွေကို နောက်ထပ်မမြင်ရအောင် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ အစဉ်မြင်နေတာပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါတွေကို သတိမထားပါနဲ့ . . .။ ကဲကွာ သွားပြီဆာဖိတ်၊ ဆာဖိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

mgýoe.com

mgýoe.com

အခန်း (၄)

အပြစ်ကင်းသော ရွှေတွင်း

ရင်နယ်တို့နှင့် ခွဲခွာရသည်မှာ နှစ်နှစ်မျှ ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အာဖရိကတောင်ပိုင်း၊ ဒါပင်မြို့ရှိ ကျွန်ုပ်အိမ်၌ ရှေးကတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ဤနှစ်နှစ်အတောအတွင်းမှာ ရင်နယ်တို့အကြောင်း နှစ်ခါမျှသာ ကြားသိရပေ၏။ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ စကုထံမှ ရင်နယ်နှင့် မစ္စဟုံးတို့လက်ထပ်ပွဲမှာ အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်သော ပွဲကြီးဖြစ်ပေသည်။ လက်ထပ်ပွဲတွင် လက်ဖွဲ့ကြသော ပစ္စည်းများမှာ များစွာအဖိုးတန်လှပေ၏။ သတို့သားက သတို့သမီးအား အဖိုးအနုဂ္ဂတန်သော ပုလဲလည်ဆွဲကြီးကို လက်ဖွဲ့ပေး၏။ စကုက စာနှင့်အတူ လက်ထပ်ပွဲအကြောင်း ရေးသားထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ပို့လိုက်၏။ သတို့သမီး၏ ချောမောပုံ၊ ဝတ်စားထားပုံများကို ဋီကာချဲ့ကာ ရေးထားသည့်ပြင် ၎င်းလက်ထပ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါထင်မြင်ချက်များ ရေးသားထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သတို့သမီးသည် ရင်နယ်မြို့စားကလေး၏ ဘိုးဆေးဘီဘင်မှ အမွေအနှစ်များဖြစ်သော အဖိုးအနုဂ္ဂတန်၍ နေရောင်ရှိန်မသမ်းခဲ့သော စိန်ကောင်းများကို မိမိ၏တန်ဆာအဖြစ် မရွေးချယ်ဘဲ အလွန်ရှေးကျသော သန္တာလည်ရွဲတစ်ကုံးသာလျှင် လက်ထပ်ပွဲသဘင်၌ ဝတ်ဆင်ကြောင်း။ ၎င်းမစ္စဟုံးကဲ့သို့ အသားညိုချောနှင့် ကြည့်လို့မငြီး ရှုလို့မဝနိုင်အောင် တင့်တယ်လှပါ

ပေ၏။ မစ္စဟုံးအား အဘယ်ကြောင့်ထိုလည်ရွဲကြီးကိုသာလျှင် ဆင်မြန်းပါ သနည်းဟုမေးရာ၊ ၎င်းလည်ရွဲကြီးမှာ မိမိအား ကောင်းသောမင်္ဂလာ အဖြာဖြာ နှင့် ပြည့်စုံစေမည့် လည်ဆွဲကြီးဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်၍ပြောပြလေသည်။

ဟရပေးခဲ့သည့် မဖွယ်မရာ ဤလည်ဆွဲကြီးကို အဘယ်ကြောင့် မစ္စဟုံးနှစ်သက်ပါသနည်း။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ အလွန်ထူးဆန်း၍ ကြက် သီးမွေးညင်းများပင် ထမိပါတော့၏။

ဒုတိယ ရင်နယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြားရသောသတင်းမှာ ရင်နယ်တို့ မောင်နှံစုံတွင် ချစ်စရာကောင်းသော သားရတနာကလေး ဖွားမြင်ကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤနှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် အဖြစ်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရပေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်၌ အတော်အသင့် ငွေကလေးများ စုဆောင်းမိနေပြီးဖြစ်၍ အာဖရိကတောင်ပိုင်းသို့ တောလိုက်သွားရန် စိတ်ကူးနေခိုက်မှာ စူး နယ်စပ်၌ ရွှေတွင်းပထမဆုံးတွေ့ရှိရကြောင်းကို ကြားသိရလေ၏။ ဂျေကော့ဆိုသူ ရေဝတ်တစ်ယောက်က ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ပြောကြား ပြီးလျှင် ၎င်းသတ္တုတွင်း၏ ကုန်ကျစရိတ်များခံလျှင် ၎င်းမှထွက်သော အမြတ် အစွန်းမှ တစ်ဝက်ပေးမည်ဟု မက်လုံးပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဋီကာချဲ့၍ မပြောလိုတော့ပြီ။ ၎င်းအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သတိမရလျှင် စိတ်သက် သာသေး၏။ အကြောင်းမှာ ဂျေကော့နှင့် ကြံရာပါလူတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်၏ ရိုးသားခြင်းနှင့် ယုံကြည်တတ်ခြင်းကို အခွင့်ယူကာ ရွှေမှုန် ရွှေစများ ပက်ဖြူး ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် အညာမိလေတော့၏။

ရွှေတွေ့သောသတင်းမှာ တောမီးလောင်သကဲ့သို့ လူတိုင်းသိရှိလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ရိုးသားခြင်းကို လူတိုင်းသိကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် ခေါင်းဆောင်ကာ မကြာမီအတွင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းပြီးဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရင်းငွေမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သောင်းဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းအနက် ဂျေ ကော့နှင့် ကြံရာပါလူတစ်စုသည် တစ်ဝက်ယူကြလေ၏။ အကြောင်းကား ရွှေတွင်းနေရာကို သူတို့က ပြသောကြောင့်ပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရွှေ ဒင်္ဂါးတစ်ထောင်ဖိုး အစုဝင်လိုက်၏။

သတ္တုလုပ်ငန်း စကြာလေပြီ။ ပထမရက်သတ္တပတ်အတွင်း ရွှေများ မှာ အတော်ရပေ၏။ ရွှေဒင်္ဂါး (၅၀၀) ဖိုးမျှပင် ရရှိလေ၏။ ၎င်းသတင်းပြန့် နှံ့၍သွားလေရာ ကုမ္ပဏီ၏ ရှယ်ယာတန်ဖိုးမှာ အဆမတန် တိုးတက်၍ သွားလေ၏။ ဂျေကော့မှာ ထူးထူးခြားခြား မိမိပိုင်ရှယ်ယာတစ်ဝက်ကိုထုတ် ၍ ရောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မေးသောအခါ မိမိသည် အများကောင်းစား ရန်အတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်းမကြံလို၍ ရောင်းကြောင်းပြောရာ၊ ဂျေကော့ ၏ စိတ်ထားဖြူစင်မှုကို ကျွန်ုပ်ချီးမွမ်းမိသေး၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ဖြစ် ပျက်ပြီး မကြာမီအတွင်း ရွှေထွက်သော ကျောက်များကို မတွေ့တော့ဘဲ နောက်ဆုံး၌ သာမန်ကျောက်များကိုသာ တွေ့ရှိရလေတော့သည်။ ရွှေမှုန်များ မပါတော့ချေ။ ရှယ်ယာတန်ဖိုးများကျ၍ ကုန်ချေပြီ။ ဂျေကော့က ကုမ္ပဏီ၏ ကျက်သရေကို မြင့်တင်ရန် ရှယ်ယာတန်ဖိုးများ အကျရပ်ဆင်းရန် ကျွန်ုပ် အား နောက်ထပ်ရှယ်ယာထပ်မံဝယ်ယူရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိသမျှ ရွှေဒင်္ဂါး (၅၀၀) ဖိုး ထပ်၍ဝယ်ယူပြန်ပါသည်။ နောက်မှ ကျွန်ုပ်သိရသည် မှာ ကျွန်ုပ်နောက်ထပ်ဝယ်ယူသော ရှယ်ယာများသည် တစ်ဘက်လှည့်နှင့် ရောင်းသော ဂျေကော့ပိုင် ရှယ်ယာများဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတိုတို ပြောရလျှင် ကုမ္ပဏီမှာ လုံးဝပျက်စီး၍ သွားပါတော့သည်။ ပစ္စည်းအားလုံး လိုလို ဂျေကော့၏ ကလိမ်ဉာဏ်ဖြင့် ဂျေကော့၏ လက်သို့ ရောက်ကုန်လေ တော့သည်။ အစုရှယ်ယာရှင်များမှာ မငြိမ်မသက် ဆူပူကြလေတော့၏။ အစုရှယ်ယာရှင်များအစည်းအဝေး၌ လူတစ်ယောက်ကထ၍ ကျွန်ုပ်အား လူလိမ်လူညာကြီးဟု လက်ညှိုးထိုးကာ စွပ်စွဲရာ အစည်းအဝေးပွဲကြီးမှာ အတော်လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေ၏။

၎င်းနောက်မှ လူတစ်ယောက်ကထကာ မိမိအား ဂျေကော့ကငွေပေး ၍ ရွှေမှုန်များအဖြူးခိုင်းကြောင်း။ ယခုဂျေကော့မှာ မိမိအား ငွေများ မပေး တော့သဖြင့် ဖော်ပြရကြောင်းများကို ပြောတော့မှ ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်အသရေကို ဆယ်မိလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အယုံအကြည်ရှိ ကြောင်းဖြင့် အစည်းအဝေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေ၏။

အချိန်ကား နေမဝင့်တဝင်။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ လမ်းကျဉ်းကလေး

တစ်ခုမှ ပြန်လာရာ၊ မနီးမဝေး၌ အရက်မူးမူး လူဝကြီးတစ်ယောက်နှင့် အရပ်ပျပ်ပျပ် လူဝါကလေးတစ်ဦး ရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူဝကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေ၍ ကျွန်ုပ် သည် လူဆိုး လူလိမ် လူညာကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိပိုင်ရွှေအစုများကို ကျွန်ုပ် က လှည့်ဖြားယူငင်ကြောင်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မကောင်းသတင်းကို အထူး ဋီကာချဲ့နေ၏။ ထိုအခိုက် လူဝါကလေးက လူဝကြီး၏နှာခေါင်းကို ဝင် ရောက်ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ လူဝကြီးသည်-

“ဟဲ့- ယုတ်မာတဲ့မျောက်၊ နင့်ဦးခေါင်း ငါခွဲမယ်” ဟု ဆို၍ လက်ထဲမှ တုတ်ကြီးကို အပေါ်သို့မြှောက်ပြီးလျှင် တအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော လူဝါကလေးသည် ခုန်၍ဘေးသို့ တိမ်း လိုက်ကာ-

“ဟဲ့- ဝက်ဖြူမသား၊ နင်က ငါ့ဆရာကို ဘာကြောင့် ဖော်ကားရသလဲ ငါ့ဆရာဟာ စိတ်နှလုံးထား အင်မတန်မွန်မြတ်သူဖြစ်တယ်”

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်အသေအချာ ဂရုပြု၍ကြည့်မိရာ လူဝါကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ရင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် “ဟင်” ဖြစ်နေကြောင်း ကို သိရလေတော့၏။

လူဝကြီး။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ နင့်ဆရာဟာ သူခိုးပဲ”
ဟင်။ ။ “ဒါဖြင့် ငါ့ဆရာရှေ့မှာ မစွပ်စွဲဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် မမြင်ကွယ်ရာမှာ စွပ်စွဲရသလဲ”

လူဝကြီးသည် ရုတ်တရက် တုတ်နှင့်လှမ်းရိုက်ရာ ဟင်၏ကျောကို ရိုက်မိလေ၏။ ဟင်သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးပြီး လျှင် မိမိ၏ဦးခေါင်းကို နွားသိုးကဲ့သို့နှိမ့်ကာ တစ်ရှိန်ထိုး လူဝကြီး၏ ဗိုက်ပူကြီး ကို အွန်ခနဲမြည်အောင် ဝှေ့လိုက်သည်၌ လူဝကြီးမှာ ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် လဲလေ သည်။ ဟင်သည်လည်း ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူဝကြီး၏ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေရာ တစ် မိနစ်ခန့်ကြာမှ လူဝကြီးသည် မိမိ၏ ဗိုက်ပူကြီးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် နှိပ်ကာ ကုန်းကွကုန်းကွနှင့် မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဆေးတံသောက်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက် ရှေ့ရေကို တွေးတောနေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စုစုပေါင်း ရွှေဒင်္ဂါးသုံးရာမျှသာ ရှိတော့၏။ ကုန်သည်အလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အလျဉ်းမတော်ပေ။ ၎င်းအလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အထက် သို့မဟုတ် အောက်ကျလွန်း၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းစာအလို့ငှာ တစ်မျိုးတမည်ကြီရပေဦးတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်နေကျ ကိုင်နေကျ ဆင်ပစ်ခတ်ခြင်းသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေရပေတော့မည်။ ဤကဲ့သို့ တွေးတောနေခိုက် “ဟင်” သည် အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ကျွန်ုပ်၏ ကုလားထိုင်ရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး လင်းတ၏ မျက်စိကဲ့သို့ ဝင်ခါနီးဆဲဆဲနေကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကာနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟင်- မင်းကြည့်ရတာ နပန်းလုံးလာတဲ့ လူလိုပါကလား။ ရွံ့တွေလည်း ပေလို့”

ဟင်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်နဲ့ ကြွေးတောင်းရာကစပြီး ရန်ဖြစ်လာပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မင်းဘာကြောင့် ငါ့ကို ညာချင်တာလဲ။ မင်း မျက်နှာဖြူလူတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာ ငါမြင်ခဲ့တာပဲ။ မင်းသူ့ကို ရွံ့ဖွက်အိုင်ထဲမှာ ပစ်လွဲခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟင်။ ။ “မှန်ပါတယ်အဘ၊ အဘဟာ ပြောရင် တစ်ခါမှ မှားတယ်မရှိဖူးပါ။ ကျွန်တော် လေးမြတ်သူတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော် သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မင်း အခု ဘာလိုချင်လို့ လာတာလဲ”

ဟင်။ ။ “အဘထံက ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလောက် ချေးချင်လို့ပါ။ မျက်နှာဖြူနှင့်ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်တဲ့အတွက် မျက်နှာဖြူတရားရုံးတော်က ကျွန်တော့်အပေါ် အဆိုချမှားပဲ။ ဒီအတွက် ဒဏ်ငွေဆောင်ရန်အသင့် ကျွန်တော် ယူသွားချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မင်းပိုင် ရွှေဒင်္ဂါး ခြောက်ရာငါးဆယ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ မင်း ကစားပစ်သလား”

ဟင်။ ။ “မဟုတ်ဘူးအဘ၊ ကျွန်တော်ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်လိုက်လို့ပါ”

ဟင်သည် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်သောအင်္ကျီမှ အိတ်များကို စမ်းသပ် ရှာဖွေလျက် ညစ်ပတ်ပေရေသော စာချုပ်စက္ကူအလိပ်တစ်ခုကို ထုတ်၍ပြ လေ၏။ ၎င်းစက္ကူကိုယူ၍ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်၏သတိကို လစ်၍မသွားရန်ကြိုး စားရတော့၏။ ၎င်းစာချုပ်မှာ ဟင်၏ အစုရှယ်ယာစက္ကူများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ခေါင်းဆောင်သော ရွှေတွင်းသတ္တုကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာများပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်။ ။ (အသံမထွက် တထွက်ဖြင့်) “မင်းဒါတွေ ဘယ်သူထံက ဝယ်သလဲ”

ဟင်။ ။ “ဂျေကော့ဆိုသူထံမှ ဝယ်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မင်းကို ဒီဟာတွေ ဘယ်သူက အဝယ်ခိုင်းသလဲ”

ဟင်။ ။ “အဘ၏ထမင်းချက် ‘ဆင်မိ’ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ဝယ်ပါတယ်။ သူပြောကြားချက်အရ ဂျေကော့ဆိုသူက အကယ်၍ ဒီစာချုပ်တွေကို မဝယ် ဘဲနေခဲ့လျှင် အဘမှာ ကုမ္ပဏီရဲ့ကြွေးတွေကို မဆပ်နိုင်ဘဲ ထောင်အတွင်း အကျဉ်းခံရတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ဆင်မိလည်း သူ့ရှိတတ်သရွေ့ ချွေးနှံစာ ကလေးနဲ့ ဝယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ပိုင် ယာကလေး၊ လှည်းနွားကလေးတွေ အားလုံးရောင်းချပြီး ဝယ်လိုက်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပြောကြားချက်များကို ကြားရသောအခါ မျက်ရည် များကိုပင် မဆည်နိုင်တော့ပါ။ ဟင် ကဲ့သို့ ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သော သူတစ် ဦးကို ကလိမ်ဉာဏ်ပွေသော ဂျေကော့၏ မိုက်မဲစွာ ပြုကျင့်ခဲ့ခြင်းခံရတဲ့ အတွက် ယူကျုံးမရအောင် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟင်- မင်းကို ငါပြောဖူးတဲ့ ကင်ဒါလူမျိုးတွေအကြောင်း မှတ်မိသေးရဲ့လား။ သူတို့နိုင်ငံမယ် ဆင်သချိုင်းကြီး တကယ်ရှိတယ်လို့ ယုံသလား”

ဟင်။ ။ “ယုံပြီလားအဘ။ သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးသားပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အဲဒီနယ်ကို ငါသွားရင် မင်းလိုက်နိုင်ပါ့မလား”

ဟင်။ ။ “အဘခေါ်ရင် ကျွန်တော် မလိုက်မယ့်နေရာမရှိပါဘူး”
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အတော်ကြာမျှ စကားပြောကြလေသည်။

အခန်း (၅)

ရင်နယ်မြို့စားကလေး

ထိုနေ့ည၌ ဟင်သည် အဖမ်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်မှာပင် အိပ်၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဟင်မှာ ကင်ဒါလူမျိုးများထံသွားရန်အတွက် ထပ်မံဆွေးနွေးကြပါသည်။ သို့သော် ဘာမျှ အရာမရောက်ပါ။ ဤကဲ့သို့ ဝေးလံခက်ခဲသော ခရီးကို စရိတ်အကုန်အကျများစွာမခံနိုင်ဘဲ ရောက်ဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးမှာ အကယ်၍ ထိုခရီးကိုသွားဖြစ်ပါက ကျွန်ုပ်သည် သတ္တိကောင်းသော ဣလူမုဆိုးများဖြင့် လမ်းခရီးတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းစုနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်လက်နက်များကို မြင်းဆွဲလှည်းဖြင့် တင်ဆောင်၍ တဖြည်းဖြည်းဖြစ်သလို သွားရမည်။ ၎င်းဣလူနယ်မှ မြောက်သို့ ကျော်လွန်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မဒီဘုလူမျိုးတို့၏ မြို့တော် ဘင်စုမြို့သွားပြီးနောက် ကင်ဒါနယ်သို့ ရောက်ဖို့ရန် အခွင့်သင့်သလို စီမံ၍ ကံတရားအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကြံစည်စိတ်ကူးနေခိုက် ဘိလပ်မြို့တော်မှ စာပို့သင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်သည့်အထိမ်းအမှတ် သေနတ်ဖောက်သံကို ကြားရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတွင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျန်ရှိနေသော လုပ်ငန်းဆောင်တာများကိုစွဲရှင်းလင်းရန် အလုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခိုက်ဟင်သည် အလုပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ-

“အဘကို လူကြီးနှစ်ယောက် ခြံပေါက်မှာ မေးနေတယ်”

ကျွန်ုပ်အား အစုရှယ်ယာရှင်များသည် အပြစ်တင်ရန် မကြာခဏ လာရောက်တတ်ကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်မှာ လွန်စွာ ရှုပ်ထွေးရတော့၏။ ပထမ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးမှာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ရှောင်၍ အတွေ့မခံရန်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မာနတရားမှာ ထိုကဲ့သို့ ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုးပြုလုပ်ရန် ရွံ့ရှာမိသည့်အတွက် ခြံတံခါးဝဆီသို့ ထွက်၍လာခဲ့ရာ မိမိ မထင်မြင်သော မိတ်ဆွေများကို တွေ့ရသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ- ကျွန်ုပ်။ ။ “အလို မစွတာဆာဖိတ်တို့ပါကလား။ မြို့စားကလေးဟို့ မာရဲ့နော်။ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မြို့စားကလေးနဲ့တူပါ တယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ အိမ်ထဲကြွကြပါ”

ဤကဲ့သို့ပြောဆိုစဉ် ဆာဖိတ်နှင့် မြို့စားကလေးအား အကဲခတ်ကာ ကျွန်ုပ်ကြည့်မိပေတော့၏။ ဆာဖိတ်မှာ ယခင်က တွေ့ရသည့်အတိုင်းပင် ဘာမှမထူးခြားသော်လည်း ရင်နယ်မြို့စားကလေးမှာမူ အတော်ပင် ပြောင်း လဲခြင်းကို တွေ့ရပေတော့၏။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ထည်ထည်ဝါဝါ တင့်တင့် တယ်တယ်ရှိသော်လည်း ရင်နယ်၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ် တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ရသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပေ၏။ ရင်နယ်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ကွာတာမိန်း၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ရာ မိုင် ၇၀၀၀ ဝေး တဲ့ခရီးက လာခဲ့ရပါတယ်။ အလွန်ပင် ကံကောင်းတာပါပဲခင်ဗျာ။ အာဖရိက အလယ်တောလိုက်နေရင် တွေ့ရမယ်မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လောက် နောက်ကျမယ်ဆိုရင် တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်မှာ ကံမကောင်းတဲ့ အချက်ကလေးတွေကြောင့် မြို့ပေါ်မှာ ဒီလောက်မြဲနေတာပဲ”

ရင်နယ်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့် လို့ ဒီကိုလာရောက်ရတာပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကဲ အကြောင်းမျိုးစုံ ထမင်းစားရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မကြာမီ ထမင်းများစားသောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်တစ်ယောက်အား သဘော

ဆိပ်၌ကျန်ခဲ့သော မြို့စားကလေး၏ အထုပ်အပိုးပစ္စည်းများကို သယ်ယူရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကဲ . . . ခင်ဗျား ဒီလာရင်းအကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦး” ရင်နယ်။ ။ “မကောင်းတဲ့ဘေးဆိုးကြီးနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ပါ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်တော် အသေအချာမပြောနိုင်ဘူး။ ထင်တော့ထင်တာပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်မှာတော့ သူဟာ သေတာနဲ့ မထူးပါဘူး” ဟု အစချီ၍ အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၈ လခန့်က သူတို့ဇနီးမောင်နှံတွင် ချောမောလှပသော သားဦးရတနာကလေးရရှိခဲ့လေ သည်။ ထိုစဉ်၌ ၎င်းတို့မှာ အရာခပ်သိမ်း လိုလေသေးမရှိ အပျော်ကြီးပျော် ကြလေရာ တစ်ခါ၌ ၎င်း၏ဇနီးကပင် ယခုကဲ့သို့ အကောင်းနှင့်တွေ့ရပြီး လောကဓမ္မတာအရ အဆိုးဘက်များ တစ်နေ့လှည့်လေမလားဟု ပြောဖူးခဲ့ သေးသည်ဆို၏။ သို့နှင့်ပင် ကြမ္မာဆိုးဝင်သောတစ်နေ့တွင်ကား၊ ၎င်း၏ ဇနီးသည် သားငယ်ကိုခေါ်ဆောင်၍ ပက်လက်မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် အသိ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အိမ်သို့အလည်သွားရာ လမ်းတွင် ဆပ်ကပ်ပွဲအတွက် ခေါ်ဆောင်လာသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့်တွေ့သည်၌ ထိုဆင်ပေါက်ကြီး သည် မြင်းလှည်းကိုမြင်ရ၍ပင်လော။ သို့မဟုတ် ရင်နယ်ဇနီး၏ အမြတ် တနိုးဝတ်ဆင်သော အနီရောင်အင်္ကျီကြောင့်ပင်လောမပြောတတ်။ ရုတ်တ ရက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအသံကြောင့် မြင်းလန်၍ ခုန်လေရာ၊ မြို့စားကတော်မှာ မြင်းဇက်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လှည်းမှောက် သည်၌ ကလေးနှင့်အထိန်းတော်သည် မြေပြင်သို့ လွင့်စဉ်ကျလေ၏။ ယင်း သည်၌ ဆင်ကြီးသည် နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုထောင်၍ နှာမောင်းကို ဆန့်တန်း ကာ ကလေးကို အထိန်းတော်၏ ရင်ခွင်မှယူပြီး လေထဲသို့ မြှောက်လိုက်လေ သည်။ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် မြေပြင်သို့ပြန်အကျတွင် ဆင်ကြီးသည် (အံ့ဩဖွယ်ရာ) ကလေးငယ်ကို အသက်ရှိ မရှိ နှာမောင်းဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့် ရှုသေး၏။ အသက်ကုန်မှန်းအသေအချာသိတော့မှ နောက်ထပ်မည်သူမျှ ရန်မပြုတော့ ကောင်းမွန်စွာ ထွက်ခွာသွားသောဟူ၏။

ရင်နယ်၏ စကားအဆုံး၌ . . .

ကျွန်ုပ်။ ။ “တယ် နှလုံးထိတ်စရာကောင်းပါကလား”
 ရင်နယ်။ ။ “ဒီထက်ဆိုးတာကျန်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့မိန်းမဟာ
 လည်း မိမိရဲ့ချစ်မဝတဲ့ ရင်သွေးကလေးကို မိမိမျက်စိအောက်မှာ မရှုမလှ
 သေသွားတာမြင်ရပြီးကတည်းက တစ်ခါတည်း စိတ်နောက်သွားတာပါပဲ။
 သူ စိတ်နောက်တာက သူများလို မကြမ်းဘဲ ယဉ်ယဉ်ကလေး စိတ်နောက်ပါ
 တယ်။ နာရီပေါင်းအတော်ကြာ ရယ်ကာ ပြုံးကာနဲ့ သူ့သန္တာလည်ဆွဲကြီးကို
 ချွတ်လိုက် ဝတ်လိုက် မယ်သီလများလို ပုတီးလုပ်စိပ်လိုက်နဲ့ နေတာပဲ။
 တစ်ခါတလေ လေထဲကြည့်ပြီး သူ့သားကလေးနဲ့ စကားပြောနေတယ်။
 တစ်ခါတလေ နို့တိုက်နေတာနဲ့ပြီးတာပဲ။ သိပ်သနားစရာကောင်းနေတော့
 တာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ငွေပဓာနမထားဘဲ သူ့အတွက် အမျိုးမျိုးကုပါ
 တယ်။ နာမည်ကျော်ကြားဆုံး စိတ္တဇဆရာကြီးတွေနဲ့ကုပေမယ့် မထူးခြား
 ဘူး။ နောက်ဆုံး ဆရာဝန်များက ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ စိတ်ကြောင့်ဝေဒနာရ
 သည့်အတွက် သူ့စိတ်ပြောင်းအောင် အိဂျစ်ပြည်ကို သွားရောက်လည်ပတ်
 ဖို့ အကြံပေးကြပါတယ်။ ဒီလို ဆရာဝန်တွေ အကြံပေးတာကြားရတော့
 ကျွန်တော့်မိန်းမက အိဂျစ်ကိုလိုက်ပို့ရန် အတင်းပူဆာတာပဲ။ ကျွန်တော့်
 အလိုတော့ မသွားဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်များက ဒီလိုပူဆာတာတွေ ရတော့
 ကျွန်တော် လမ်းမလွဲရန် သတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမမှာ ယခုကဲ့သို့
 သွားချင် လာချင်တဲ့စိတ်များပေါ်ပေါက်ခြင်းဟာ ကောင်းသောအတိတ်လို့
 ပြောဆိုပြီး အားလုံးတိုက်တွန်းကြတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မငြင်းနိုင်
 တော့ဘဲ သွားဖို့ရာ ပြင်ဆင်ရတာပေါ့။ အထူးသဘောတစ်စင်းကို ဝယ်ပြီး
 စစ်သားအချို့ အစောင့်အရှောက်ခေါ်ပြီး အိဂျစ်ပြည်ကို ကျွန်တော်တို့
 တစ်အိမ်သားလုံး သွားကြပါရော။ အိဂျစ်ပြည် နိုင်းမြစ်ကြီးထဲ သဘောကြီး
 ဆန်တက်ကြပါရော။ တစ်လလောက် အားလုံးပျော်ကြတာပဲ။ ဘာမှလည်း
 အနှောင့်အယှက်မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်
 ကောင်းကလေးများ ဝင်ဝင်လာပါတယ်။ နိုင်းမြစ်ကမ်းပေါ်က ရှေးက အိဂျစ်
 ဘုရင်များ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွေ လျှောက်လည်ကြပါ
 တယ်။ တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“ကျောရေ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ အိုက်ဇစ် ဘုရားသခင်မက သူ့သားကလေး ‘ဟိုရစ်’ ကို ပိုက်ချိုထားတဲ့ ပုံတော်ဖြစ်နေ တယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဒီရုပ်တုဟာ မြင့်မြတ်တဲ့မိခင်နဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ သားကလေးပုံတော်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော့်မိန်းမမှာ အလွန်ပျော်ရွှင်ပုံပေါ်ပါတယ်။ မကြာခဏ တွေ တွေပြီး ရှေးကအကြောင်း တွေကို အောက်မေ့ဟန်လည်း ရှိပါတယ်။ သင်္ဘောပေါ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ဘုရားကျောင်း ဆောင်တွေကြည့်လိုက်၊ ရုပ်တုတော်တွေကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ်နေရာက “ဟော ယခုမှပဲ ကျွန်မဒေသ ရောက်တော့တယ်။ ပျော်လိုက်ပါတိတော့” လို့ ပြော တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ကုန်ခဲ့ပြီး ညအိပ်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က သင်္ဘော ဦးပိုင်းမှာ၊ သူနဲ့ သူ့မိခင်က ပဲ့ပိုင်းမှာ အိပ်ကြတယ်။ သင်္ဘောမှာလည်း ညအစောင့်တွေ ထားပါရဲ့။ ဒါနဲ့ နံနက်လင်းအားကြီးမှ သူ့မိခင်ဟာ ကျွန် တော့်ဆီပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ဇနီး ကျွန်တော့်ဆီများ ရောက်နေသလားလို့ မေးပါတယ်။ အဲသည်ထဲက ပျောက်တော့တာပါပဲဗျာ။ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက် ၄ ရက်တိတိ ရှာခဲ့တာ မတွေ့ပါဘူး။ အဲဒီညမှာ လေလည်း တော်တော် ထန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ပျောက်သွားသလဲဆိုတာ မတွေ့ တတ်ဘူးလား”

ရင်နယ်။ ။ “ကျွန်တော်နဲ့တကွ ကျွန်တော် ငှားရမ်းထားတဲ့ စုံထောက်တွေ တွေးတာကတော့ ညမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ကုန်းပေါ်ကို အိပ်ရာကထပြီး ဆင်းတာနဲ့ ကုန်းပေါင်ပေါ်က ရေထဲချော်ကျတယ်။ သို့မဟုတ် စိတ်ဖောက် ပြားသွားပြီး ရေထဲခုန်ချတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ အိဂျစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်မြင်ချက်ပေးကြတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခင်ဗျားပြောတယ် အဲဒီညက လေခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်နေတယ် ဆိုတာ။ အဲဒီလိုဆိုရင် သဲကန္တာရကမ်းခြေဆိုတော့ ခြေရာလက်ရာတွေ အားလုံး သဲဖုံးကုန်မှာပေါ့”

ရင်နယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခင်ဗျားထင်မြင်ချက်က တကယ်ပဲ ခင်ဗျားမိန်းမ ရေနစ်သေ တယ်ထင်သလား”

ရင်နယ်။ ။ “ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားမိန်းမဟာ သေတယ်လို့ မထင်ဘူး။ အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်မြဲလျက် ရှိတယ်ထင်တာပဲ”

ရင်နယ်။ ။ “ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ဟရနှင့် မရကို မေးရင်သိမှာပေါ့”

ရင်နယ်။ ။ “သူတို့ခေါ်ဆောင်သွားတယ်လို့ ထင်ရအောင်ဟာလည်း ဘာသက်သေခံမှ မတွေ့ဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အယူအဆချင်း လွဲနေတယ်။ သက်သေခံတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ ပထမ ဟရနှင့်မရဟာ ခင်ဗျားဇနီး ဘိလပ်မှာ လာခိုးတုန်းက တစ်ချက်။ ဒုတိယ ခင်ဗျား သင်္ဘောငှားပြီး အိဂျစ် လာမယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေတာ တစ်ချက်။ တတိယ ခင်ဗျားမိန်းမဟာ အိပ်ရင်းလမ်းလျှောက်တတ်တာက တစ်ချက်။ ဒီတော့ ကုန်းပေါ်ကနေပြီး စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ခေါ်ရင် မလွယ်ကူပေဘူးလား။ စတုတ္ထက ခင်ဗျားပြောတယ် မဟုတ်လား အဲဒီညက ကုလားအုတ်အဖွဲ့တစ်ခု တွေ့ရတယ်လို့။ ပဉ္စမက တော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ထိုနေ့ညက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ရတယ်ဆိုတာပေါ့။ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့အစားအစာထဲမှာ အိပ်ဆေးခတ်ထားတယ်ဆိုတာ မထင် ရှားဘူးလား။ နောက်ဆုံးသက်သေက ယခုကဲ့သို့ အကြံအစီလုပ်တာဟာ တမင်တကာ လေပြင်းတဲ့ညမှာ လက်ရာခြေရာမတွေ့၊ သဲလွန်စမရနိုင်အောင် တမင်လုပ်တာနဲ့တူတယ်ဗျ”

ရင်နယ်။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအယူအဆက ဟရနှင့်မရ ခိုးယူတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းနိုင်ဘူး။ သူတို့မှာ သူတို့အယူဝါဒအတိုင်း သူတို့လုပ်တာဟာ မကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်တယ်လို့ ယူဆမယ်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကြည့်ရတာ ရိုးပုံပေါ်သော်လည်း သူတို့ဘုရားသခင်အတွက် လုပ်ရ မယ့်ကိစ္စဟာ သူတို့အတွက် မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်လို့ ယူဆမှာပဲ”

၎င်းနောက် ရင်နယ်က ဆက်လက်၍ ပြောသည်မှာ သူသည် တစ်လ

ကျော်ကျော်မျှ အီဂျစ်ပြည်တွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံစုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့သည်။
နောက်ဆုံး ဘယ်ကမှ သတင်းအစအနမရ၍ ဘီလပ်ကို ပြန်တော့သည်။
သူ့မိန်းမ မရှိသည့်နေ့မှစ၍ သူ့စိတ်မှာ ပျော်မွေ့ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သူ့အသက်
ပင် သူ့သတ်သေရန် ကြံစည်ခဲ့သေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဖိတ်က ကျွန်ုပ်
နှင့် တိုင်ပင်ရန် အကြံပေး၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြလေသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်လွတ်လိုက်သော အစေခံမှာ ရင်နယ်၏ ကုန်ပစ္စည်း
များကို သယ်၍ ပြန်လာပါသည်။' ရင်နယ်မြို့စားကလေး၏ ပစ္စည်းများမှာ
လွန်စွာ များပြားလှပါပေ၏။ ကဖာကူလီမြောက်မြားစွာဖြင့် သယ်ယူရပေ
၏။ ထိုကူလီများမှာ စစ်တပ်ငယ်ကလေး တစ်တပ်မှ ရရှိပေသည်။ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်အကောင်းစားစင်းရေ ငါးဆယ်နှင့် အခြားတောလိုက်သေနတ်များ၊
ခဲယမ်းမီးကျောက်သေတ္တာများ၊ စည်သွတ်မုန်နှင့် အသားဘူးများ၊ ရွက်ထည်
တဲများ၊ အဝတ်အထည်များ စသည့်ပစ္စည်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ကလေးမှာ
ပြည့်လှစေမိန်းရှိပေတော့၏။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၆)

ခရီးထွက်ခြင်း

ထိုနေ့ညနေ၊ ရင်နယ်မြို့စားကလေး၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းပြီး၍ ရင်နယ်မြို့စားကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်စကားပြောနေစဉ် “ဟင်” သည် ဧည့်ခန်းအတွင်း တစ်တစ်တန်းကြီးထောင်ထားသော သေနတ်များကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိပေ၏။ ဤအခိုက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဒီလို သေနတ်မျိုးတွေနဲ့ အဘပစ်ရမယ်ဆိုရင် သရဲအဖေ သဘက်တောင် ခံနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုင်နေကျ တစ်လုံးထိုး သေနတ်ကလေး အင်တွန်ဘီနဲ့တော့ မလဲပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အင်တွန်ဘီဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ပေါင်းကလေးမို့ သူ့ဓာတ်ကျောသိနေပါတယ်”

ထိုည၌ ရင်နယ်မြို့စားကလေးအား ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သတ္တုတွင်းများအကြောင်းကို အလုံးစုံပြန်ပြောပါသည်။

အပြီး၌ ရင်နယ်မြို့စားကလေးက-

“ခင်ဗျား သင်ခန်းစာတစ်ခုရပြီမဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို ဆရာဖြစ်သော်လည်း အလုပ်တိုင်း၏ သခင်မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီရွှေတွင်းကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးအများကြီးရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ယခုကဲ့သို့ တွေ့ရခြင်းမှာ ဒီကုမ္ပဏီကြီးတည်ထောင်ဖြစ်လို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ယခုလောက်ကြာ ခင်ဗျားလူမနီးတဲ့တောကြီးထဲ ရောက်နေရောပေါ့”

၎င်းနောက် ရင်နယ်မြို့စားကလေးသည် ရွှေတွင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတွင်းရေးများကို စိစစ်မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အဘယ်သဘောဖြင့် သူ ဤကဲ့သို့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးမြန်းသည်ကို မတွေးတတ်ဘဲ အတွင် သာ ဖြေဆိုရလေ၏။

သို့ရာတွင် ရက်များမကြာမီပင် ဤကဲ့သို့ စိစစ်ချက်များ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩစွာ သိရလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ စာရေးစား ပွဲပေါ်တွင် စာတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးတွေ့ရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မသက် မသာဖြစ်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ ရွှေတွင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အစုရှယ်ယာရှင်များ၏ အပြစ်တင်ခြင်း၊ ဆူပူခြင်း၊ မကျေမချမ်းခြင်း အစရှိသည့် စာတိုစာရှည်များမှာ မကြာခဏ ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ညစ်ညူးစေပါသည်။ ယခုလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရောက်လာကြပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင် စာတစ်စောင်ကိုဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သောအခါ၌ကား . . .

မိတ်ဆွေကြီးအယ်လင်ထံ စာရေးအစီရင်ခံပါသည်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်သည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို ခင်ဗျားခေါင်းဆောင်၍ဖွဲ့စည်းသော ရွှေတွင်းကုမ္ပဏီမှ အစုရှယ်ယာများ ဝယ်ယူခြင်းသည် အောင်ပန်းကို ဆွတ်ခူးမည့်မြင်းကို လောင်းခဲ့သည်နှင့် တူပါသည်ဟု နဂိုကပင် ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုမှန်ကန်ခြင်းကို တွေ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ၎င်းမြင်းကို စီးမည့် ရော်ကီမှာ ခင်ဗျားကဲ့သို့ မှန်ကန်ခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ ပြည့်စုံသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၍ မြင်းကို အနိုင်စီးမည့်သူဖြစ်ကြောင်း သာ၍ပင် သေချာပါသည်။ ယမန်နေ့ကပင် ကျွန်တော်၏ အစုရှယ်ယာတန်ဖိုးအတွက် အားလုံးငွေအပြေရရှိပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ငွေရေးကြေးရေးကြပ်တည်းနေခိုက် ခင်ဗျားထံမှ ပေးပို့လိုက်သောငွေမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လွန်စွာအသုံးဝင်၍ ကျေးဇူးတင်၍မကုန်ပါခင်ဗျား။

ကျန်းမာ၍ချမ်းသာပါစေ။

အခြားစာများကိုလည်း ဖောက်ကြည့်ပြန်ရာ အထက်ပါစာကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်မှာ သွေးများထူပူလာသည်။ မည်သူ့ထံကိုမှ ကျွန်ုပ်သည် ရှယ်ယာတန်ဖိုးများ မပေးဆပ်ပါ။ ပေးလည်း မပေးနိုင်ပါ။

ဤအခိုက် “ဟင်” သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား သူရထားသော စာကလေး၏ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပေးခိုင်းသဖြင့် ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေ၏။

“အယ်လင်ကွာတာမိန်း ရွှေတွင်းကုမ္ပဏီအတွက် သင်၏ရထိုက်သော အစုရှယ်ယာတန်ဖိုး ရွှေဒဂါးခြောက်ရာငါးဆယ်တိတိ ယခုစာနှင့်အတူ ချက်လက်မှတ်ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ရကြောင်းလက်မှတ်ရေးထိုးစေလိုပါကြောင်း”

ကျွန်ုပ်သည် စာပါအတိုင်း ပြန်ပြောကာ ချက်လက်မှတ်လှမ်းပေးရင်း-

“ဟင်ရေ ဒီစာရော ဒီငွေတွေရော ငါကပို့တာမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း ဘာမှ ဒါတွေမသိဘူး”

ဟင်။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဖခင်ကြီးက သေရာကနေပြီး ခင်ဗျားဂုဏ်မထိ ခိုက်ရအောင် ပို့တယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အေးကွယ် ငါတော့ မတွေးတတ်တော့ဘူး။ ဒီငွေတွေ မင်းယူပြီး လယ်ကလေး ယာကလေးဝယ်ပြီး အေးအေးနေလကွယ်။ ငါနဲ့ ကင်ဒါနယ် လိုက်စရာမလိုဘူးပေါ့”

ဟင်။ ။ “အဘက ဒီငွေစက္ကူကြောင့် ပစ်ပယ်စကားပြောသလား။ ပြောရင် ကျွန်တော် ဆုတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

ဤကဲ့သို့ ပြောပြောဆိုဆို ချက်လက်မှတ်ကို ဆုတ်မည်ပြုရာ ကျွန်ုပ်အတင်းဆွဲ၍ လုထားလိုက်ရလေတော့၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက်ပေါ်လာကာ ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြန်၏။ ထိုအခါ အစုရှယ်ယာရှင်တစ်ဦး မျက်နှာရွှင်ပြုံးစွာဖြင့် ပေါ်လာ၏။ သူ့နောက်မှ အခြားအစုရှယ်ယာရှင်နှစ်ဦး မြင်ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာမျှမတွေးတောတတ်သဖြင့် သုတ်ခြေတင်တော့၏။ ကျွန်ုပ်အခန်းတွင်းဝယ် ကျွန်ုပ်၏ နာမည်နှင့် စာတစ်စောင်ရောက်နေ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အစုရှယ်ယာတန်ဖိုးအတွက် ရွှေဒဂါး ၁၅၀၀ တန် ချက်လက်မှတ်ဖြစ်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်သည် မီးပေါ်မှ ထောပတ်အိုးကဲ့သို့